

Φόρος Εισοδήματος

ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Η απόφαση όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων να κατέλθουν σε δίωρη παγκύπρια στάση εργασίας για το φόρο εισοδήματος στις 4 του Ιούνιου, σε τριώρη στις 18 και σε κλιμάκωση των κινητοποιήσεων αργότερα - αν δεν σταματήσει η κωλυσιεργία της κυβέρνησης - σημαδεύει ένα σημαντικό ιστορικό γεγονός για την εργατική τάξη της Κύπρου.

Κι αυτό γιατί, παρα την πολυ μικρή χρονική διάρκεια της στάσης, είναι η πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια που καλούνται οι εργαζόμενοι σε ενιαία πάλη για διεκδίκηση αιτημάτων τους.

Η εργατική τάξη πρέπει, λοιπόν, να αγκαλιάσει με ενθουσιασμό αυτή την απόφαση να λάβει μαχητικά μέρος στις πικετοφορίες που προγραμματίζονται και να απαιτήσει από τις ηγεσίες των συντεχνιών να προχωρήσουν αποφασιστικά στην κήρυξη μιας 24ωρης Γενικής Απεργίας με κύριες αιχμές την καταδίκη της αντεργατικής πολιτικής της κυβέρνησης και των εργοδοτών και την διεκδίκηση όλων των αιτημάτων των εργαζομένων. Μόνο μέσα από τέτοιες κινητοποιήσεις τόσο οι εργαζόμενοι όσο κι οι καπιταλιστές θα συνειδητοποιήσουν την ακαταμάχητη δύναμη της εργατικής τάξης. Μόνο έτσι θα μπει φραγμός στα χτυπήματα που ετοιμάζουν ενάντια στους εργαζόμενους.

Σήμερα το ζήτημα του Φόρου εισοδήματος είναι ένα από τα πιο πολυσυζητημένα προβλήματα μέσα στη εργατοπαλληλική τάξη. Η Κυβέρνηση αθετεί τις συμφωνίες για τροποποίηση του συντελεστή από το 1981. Από το 1981 και κάτω από την πίεση των συντεχνιών η Κυβέρνηση υποχρεώθηκε να μελετήσει τις τροποποιήσεις όμως το

μόνο το οποίο κάμνει είναι να μεταθέτει κάθε χρόνο την υλοποίηση του. Έτσι φτάσαμε από το 1981 στο 1984 με την Κυβέρνηση να ζητά κι άλλη αναβολή για το 1985!

Από το 1981-84 όμως ο πληθωρισμός ανέβηκε στα 22% και ο φόρος εισοδήματος έγινε πραγματικά αβάστακτο βάρος για τους άμους των μισθοσυν-

τηρήτων. Οι προτάσεις που πρόβαλε το Υπουργείο Οικονομικών μέσα στο Φθινόπωρο του 83 αντι να στοχεύουν στην ανακούφιση των εργαζομένων είχαν σαν κύριο χαρακτηριστικό την αύξηση των εσόδων του κράτους από 49 εκ. το 83 σε 60 εκατ. το 84.

Συνέχεια στη σελ. 2

Ελληνικές Χημικές Βιομηχανίες: - Ε.Μ.Ε.

ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ — ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

Η Σοσιαλιστική Έκφραση ήταν το μοναδικό έντυπο που ζήτησε πολύ πριν γίνουν οι απολύσεις στο εργοστάσιο Λιπασμάτων την έγκαιρη δημοσίευση των εκθέσεων των εμπειρογνομώνων και της ΕΜΕ για τη βιωσιμότητα του εργοστασίου ενώ ταυτόχρονα απαιτούσε τον διαχειριστικό έλεγχο της εταιρείας με συμμετοχή των συντεχνιών και των εργαζομένων στην εταιρεία. Αυτή η θέση βρήκε μεγάλη απήχηση ανάμεσα στους εργάτες, οι συντεχνιακοί ηγέτες, όμως, (ΠΕΟ-ΣΕΚ) που είχαν και την δύναμη και τις δυνατότητες αρνήθηκαν να αναλάβουν τις ευθύνες τους. Κι όχι μόνο αυτό. Δέχτηκαν τελικά τις απολύσεις και το κλείσιμο του εργοστασίου χωρίς καν να έχουν δημοσιευτεί τα σχετικά πορίσματα. (Μέχρι σήμερα δεν έχουν επίσημα δημοσιευτεί).

Δέχτηκαν αβασάνιστα να ριχτούν γύρω

στους 470 (σίγουρα θα υπάρξουν κι άλλες αλυσιδωτές επιπτώσεις) στους δρόμους -σε μια περίοδο αυξημένης ανεργίας- και να κλείσει ένα από τα μεγαλύτερα εργοστάσια της Κύπρου (όπου έγιναν επενδύσεις πάνω από £22 εκατ.) χωρίς καν να ζητήσουν να δουν πάνω σε ποιά βάση πάρθηκε αυτή η απόφαση - χωρίς έστω να απαιτήσουν δημόσια έρευνα για εξακρίβωση των ενόχων.

Η «Χαραυγή» του ΑΚΕΛ, την οποία οι εργαζόμενοι αναμένουν να εκφράζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, αρκέστηκε σε μια περιστασιακή δημοσιογραφία και έφτασε να δημοσιεύει -πρώτη και χωρίς σχόλια- την είδηση για πιθανή απόδοση της

εταιρείας σε ιδιώτες -οι οποίοι έχουν καλύτερα μέσα για εξαγωγή των λιπασμάτων!!!

Κι όλα αυτά τη στιγμή που εκκρεμεί στη Βουλή το θέμα του ελέγχου ολόκληρης της Ε.Μ.Ε. και της από-

Συνέχεια στη σελ. 5

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Κοινοτικές Εκλογές: Ανάλυση αποτελεσμάτων — Συμπεράσματα.
- ΚΕΒΕ: Οι εργοδότες στην επίθεση
- Αντάρτικο
- Ελλάδα — Τουρκία
- Αγγλία — Γερμανία

Οι επιλογές Κληρίδη και η επιλογή των αστών

Η συνέντευξη Κληρίδη στον «Κήρυκα» (27.5.1984) είναι η πρώτη σοβαρή επιθετική κίνηση του ΔΗΣΥ ενάντια στην Κυβερνητική πολιτική για το κυπριακό από την ανακήρυξη της Τουρκικής Δημοκρατίας της Βόρειας Κύπρου. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτή η κίνηση γίνεται άμεσα μετά το συνέδριο του ΔΗΣΥ όπως δεν είναι τυχαίο που παράλληλα στην Ελλάδα κορυφώνεται η σύγκρουση Αβέρωφ-Παπανδρέου πάνω στο ίδιο θέμα.

Η συνέντευξη Κληρίδη περιστρέφεται κύρια γύρω από τις «τρεις επιλογές» που το συνέδριο του ΔΗΣΥ εξουσιοδότησε την ηγεσία του κόμματος να συζητήσει με την Κυβέρνηση: Πόλεμος, Διεθνοποίηση, Συνομιλίες. Χαρακτηριστικά «το Συνέδριο δεν απεφάσισε ποίαν από τις τρεις επιλογές» θέλει την ηγεσία ν' ακολουθήσει. Αυτό φυσικά είναι σε κάποιο βαθμό ρητορικό γιατί πέρα από τη «θετική» εντολή του συνεδρίου υπάρχει και η «περιοριστική» εντολή:

«Η περιοριστική εντολή του κόμματος ήτο να μη γίνει ο Δημοκρατικός Συναγερμός συνεργός μιας πολιτικής, της οποίας το κύριο χαρακτηριστικό θα είναι η συλλογή ψηφισμάτων και η αναμονή εν όψει μιας δήθεν διεθνοποίησης που θα λύσει το πρόβλημα μας, ενώ στην πραγματικότητα θα οδηγούσε στην διχοτόμηση».

(Κήρυκας 27.5.1984)

Έτσι η Διεθνοποίηση δεν είναι «επιλογή»: αν δεν απορρίπτεται, τουλάχιστον περιορίζεται η σημασία της σε βοηθητική δράση. Απομέ-

νουν δυο «επιλογές»: Πόλεμος και Συνομιλίες. Ανάμεσα σ' αυτές δεν έδωσε «περιοριστική» εντολή το συνέδριο. Οι δυο αυτές «επιλογές» εκφράζουν τις δυο βασικές εκφράσεις της πολιτικής του Συναγερμού. Από τη μια η υστερική εθνικιστική προπαγάνδα, στην οποία στηρίζει κύρια τη μαζική του βάση, οδηγεί στην προοπτική του πολέμου. Από την άλλη ο «ρεαλισμός» του Κληρίδη, που αντανακλά τα άμεσα συμφέροντα της τάξης που εκπροσωπεί, οδηγεί στην προσπάθεια για διευθέτηση με οποιουδήποτε όρους. Έτσι, αφού η ηγεσία του κόμματος κατάφερε να πάρει και επίσημα από το συνέδριο μια ουσιαστικά ανοιχτή εξουσιοδότηση να κάμει ότι θέλει, παραμερίζει την μια «επιλογή», τον πόλεμο, και μένει με την επιλογή των συνομιλιών.

Οι «επιλογές» Κληρίδη δεν είναι παρά μια νέα μορφή τοποθέτησης του Κληρίδη «ρεαλισμού». Είναι η ίδια πολιτική που δημιούργησε την πράσινη γραμμή, είναι η πολιτική που συμβούλευε συμβιβασμό με την Ελληνική Χούντα και την ΕΟΚΑ Β, η πολιτική που έφερε τον Κληρίδη στην προεδρία μετά τον Σαμψών. Είναι ακόμα αυτή πολιτική που ήθελε την αποδοχή του σχεδίου Γκιουνές, που έκαμε πραγματικότητα τον πληθυσμιακό διαχωρισμό και στις μυστικές συμφωνίες με τον Ντενκτάς.

Όταν ο Κληρίδης διώχτηκε από το κυβερνητικό κύκλωμα και δημιούργησε τον Συναγερμό σαν κόμμα αντιπολίτευσης αυτή η πολιτική μπήκε στο ψυγείο. Οι ηγέτες της δεξιάς κατάλαβαν πως είχαν χάσει το παιγνίδι και προσάρμοσαν την πολιτική τους ανάλογα. Άρχισαν να περιμαζεύουν τα σκόρπια κόμματα της δεξιάς με δημοκρατικά και εθνικά συνθήματα, ακόμα και με κοινωνικές

Συνέχεια στη σελ. 7

Γ. Συνέλευση ΚΕΒΕ: Οι εργοδότες προετοιμάζουν επίθεση Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΤΕΠΙΤΕΘΕΙ ΕΝΩΜΕΝΗ

Στην πρόσφατη Γενική Συνέλευση του Κυπριακού Εμπορικού Βιομηχανικού Επιμελητηρίου (ΚΕΒΕ) — που μαζί με την ΟΕΒ αποτελούν τις κύριες οργανώσεις των εργοδοτών — ο Πρόεδρος του ΚΕΒΕ κ. Αβρααμίδης μας έδωσε μια καλή γεύση του πως σκέφτονται οι καπιταλιστές και πως προετοιμάζουν το κλίμα για μια σκληρή αντεργατική επίθεση που ελπίζουν να τους βγάλει από τα οικονομικά αδιέξοδα στα οποία οδηγείται ο Κυπριακός καπιταλισμός.

Μπροστα σ' αυτή την προετοιμαζόμενη επίθεση η εργατική τάξη πρέπει να ενωθεί σ' ένα συντεχνιακό Κογκρέσσο και να αντιτάξει τη δική της ανεξάρτητη πολιτική και πρόγραμμα που θα μας βγάλει από τα αδιέξοδα και θα σπρώξει την κοινωνία μπροστά.

Στην συνέλευση του ΚΕΒΕ — που έγινε στις 9 του Μάη — ο κ. Αβρααμίδης προσπάθη να μεταφέρει όλα τα βάρη της οικονομικής κρίσης στους εργαζομένους. Αφού διαπιστώνει ότι το έλλειμμα στο εμπορικό ισοζύγιο, το μεγάλο εξωτερικό χρέος, το δημόσιο χρέος είναι τα πιο εσβαρα καρκινώματα σήμερα της οικονομίας, προχωρη στο να ζητά από τους ίδιους τους βιομήχανους να αναπτύξουν την τεχνολογία και τις εξαγωγές τους αλλά από την άλλη ζητά από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις να περιορίσουν τα αιτήματα στο ύψος της παραγωγικότητας και να δεχτούν να τροποποιηθεί το τιμαριθμικό.

ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑ

Ο κ. Αβρααμίδης πολύ έξυπνα προσπαθεί να συνδέσει τις υποδείξεις του για άφξηση της παραγωγικότητας με την εφαρμογή νέας τεχνολογίας σε σύνδεση με τους μισθούς προσπαθώντας να παραπλανήσει. Γιατί ακριβώς η παραγωγικότητα είναι άμεσα συσφασμένη με την τεχνολογία αλλά οι εργάτες δεν έχουν καμία σχέση με αυτή.

Η παραγωγικότητα δεν εξαρτάται από τον ίδιο τον εργαζόμενο. Στο εργοστάσιο δεν είναι ο εργάτης που καθορίζει τον ρυθμό παραγωγής αλλά οι μηχανές, η ποσότητα και η ποιότητα των μηχανών που έχει στα χέρια του ο εργάτης.

Γι' αυτό δεν είναι ο εργάτης που θα αποφασίσει να εισάξει και να επενδύσει σε νέα τεχνολογία για περισσότερη παραγωγή αλλά ο κεφαλαιοκράτης.

ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΑΝΕΡΓΙΑ

Όμως οι κεφαλαιοκράτες, επειδή ακριβώς δεν έχουν αυτή τη διάθεση για επενδύσεις, καταφεύγουν στη λύση των απολύσεων για να διαφύλαξουν τα κέρδη τους και να αυξήσουν την παραγωγικότητα.

Όσο για την ανεργία στην οποία καταδικάζεται η εργατική τάξη ο κ. Αβρααμίδης δεν μας κρύβει ότι θα καταφύγουν και σ' αυτή αν χρειαστεί.

Στην παράγραφο με τίτλο «Διαπιστώσεις» διαβάζουμε:

«Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις αναγνωρίζουν ότι αν δεν περιφρουρηθεί και ενδυναμωθεί η ανταγωνιστικότητα της οικονομίας, αν δεν γίνουν νέες παραγωγικές επενδύσεις και αν δεν ανατραπεί η πτωτική τάση που παρατηρείται τα τελευταία χρόνια στο ρυθμό άφξησης της παραγωγικότητας όχι μόνο δεν θα δημιουργηθούν νέες εφευρέσεις απασχόλησης για το εργατικό δυναμικό αλλά αντίθετα θα περιορισθούν οι υπάρχουσες θέσεις εργασίας και θα ανακοπεί η συνεχής βελτίωση του εισοδήματος των εργαζομένων».

Παρακάτω υποδεικνύει στις συντεχνίες ότι επιβάλλεται η

«αναστολή οποιανδήποτε απαιτήσεων για παράπαρα βελτίωση των μεριδίων στο Εθνικό εισόδημα. Συγκεκριμένα το φαινόμενο που παρατηρήθηκε τα τελευταία χρόνια να υποβάλλονται και να ικανοποιούνται μισθολογικά αιτήματα πολύ πέρα του ρυθμού βελτίωσης της παραγωγικότητας και εν πάση περιπτώσει εκτός των δυνατοτήτων της οικονομίας με οποιοδήποτε μέτρο και αν αυτά κριθούν δεν πρέπει να επαναληφθεί».

ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΤΙΜΑΡΙΘΜΟ

Πιο κάτω για την τιμαριθμική αναπροσαρμογή διαβάζουμε:

«Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις θα πρέπει να καταβάλουν κάθε προσπάθεια και να αναλάβουν εκστρατεία διαφώτισης ώστε να γίνει αντιληπτό από όλους τους εργαζομένους ότι ο θεσμός της ατόματης τιμαριθμικής αναπροσαρμογής με τη σημερινή του μορφή, όχι μόνο αντιμάχεται οποιαδήποτε προσπάθεια για δημιουργία συνθηκών σταθερότητας στο γενικό επίπεδο τιμών και για μείωση του δημοσιονομικού ελλείμματος αλλά υποσκάπτει και τον κοινό στόχο για βελτίωση της ανταγωνιστικότητας των προϊόντων και υπηρεσιών μας για την δημιουργία ευνοϊκού επενδυτικού κλίματος για άφξηση της απασχόλησης. Οι Κύπριοι εργαζόμενοι θα πρέπει να

είναι εφτυχείς γιατί η χώρα μας είναι μεταξύ των λίγων που εξακολουθούν να εφαρμόζουν την ατόματη τιμαριθμική συναρμογή. Τούτο όμως δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να βελτιώσουμε το θεσμό όταν αποδεδειγμένα υπονομεύει την οικονομία και μακροπρόθεσμα θα βλάψει και τους ίδιους τους εργαζομένους» (!:)

Δεν μας τα λέει λοιπόν καθόλου καλά ο κύριος πρό-

εδρος του ΚΕΒΕ.

Όπως είδαμε πιο πάνω οι μισθοί δεν έχουν καμία σχέση με την παραγωγικότητα, αυτό είναι αποκλειστική ευθύνη των κεφαλαιοκρατών. Όσον αφορά την οικονομία αυτή δεν μετράται αν πάη καλά ή όχι από το μερτικό της εργτικής τάξης αλλά από τα κέρδη που βγάζουν οι κεφαλαιοκράτες από τις πλάτες των εργαζομένων.

Το να μας ζητούν και άλλες θυσίες είναι σαν να μας

λέν «Λιμοκτονάτε εσείς για να παχύνουμε κι άλλο εμείς».

Το τιμαριθμικό καταχτήθηκε με πολλούς αγώνες και θυσίες και άρχισαν οι αγώνες από το 1944 ακριβώς για να ισοσταθμίζονται οι μισθοί με την άφξηση των τιμών και του πληθωρισμού που ακριβώς αφοί οι παράγοντες είναι προϊόντα των ιδίων των κεφαλαιοκρατών και του συστήματος τους. Αν η εργατική τάξη κάνει έστω και το ελάχιστο βήμα προς τα πίσω αυτό θα ισοδυναμεί συνέχεια στη σελ. 11

Όλοι οι εργάτες ενωμένοι στον αγώνα

Συνέχεια από τη σελ. 1

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις θα συζητούσαν τις προτάσεις αυτές τον Οκτώβριο του '83 όμως η κυβέρνηση ακολουθεί την μέθοδο της κωλυσιεργίας μεταθέτοντας την ημερομηνία για το 85. Μέχρι σήμερα οι οργανώσεις ακούσαν μόνο στο να προβάλλουν τις ανησυχίες τους για αυτή την καθυστέρηση χωρίς όμως να λαμβάνουν κανένα μέτρο πίεσης για να αναγκάσουν την κυβέρνηση να υποκύψει.

Τούτο οφειλόταν κατά κύριο λόγο στην πολιτική της «ταξικής ειρήνης» και στη διάσπαση των ηγεσιών του συνδικαλιστικού κινήματος στο να βρεθεί μια κοινή φόρμουλα που να ενώνει όλες μαζί τις οργανώσεις στην πάλη για τροποποίηση του φόρου εισοδήματος.

Μετα από αρκετούς διαξιφισμούς ανάμεσα τους κατέληξαν σε συμφωνία και στις 22 του Μάρτη πραγματοποίησαν πικετοφορία διαμαρτυρίας στην οποία όμως καλέστησαν σχεδόν μόνο οι έμμισθοι των συντεχνιών.

Το κάλεσμα λοιπόν στις 4 του Ιούνη έστω της 2ωρης Παγκύπριας στάσης εργασίας είναι μια καλή αρχή.

Η εργατική τάξη με την ακατανίκητη δύναμη που έχει είναι η μόνη που μπορεί να πιέσει την κυβέρνηση να υποχωρήσει. Άξιζε όμως, η κινητοποίηση αυτή να μην ήταν μόνο δυο ώρες αλλά πολύ περισσότερη για να καταλάβει και να διαπαιδαγωγηθεί ακριβώς η εργατική τάξη για την δύναμη που διαθέτει. Ακόμα αυτή την τεράστια δύναμη δεν πρέπει να την αφήσουμε ανεκμετάλλευτη μόνο σε μια πικετοφορία διαμαρτυρίας αλλά πρέπει να την οπλίσουμε με τα σωστά αιτήματα τα οποία πρέπει να προβάλλει.

Τούτα τα αιτήματα πρέπει να είναι:

— Η μεγαλύτερη στροφή στην άμεση φορολογία του πλούτου και όχι στην έμμεση που προωθεί η Κυβέρνηση και με την οποία πλήττονται κύρια οι εργαζόμενοι.

— Τιμαριθμοποίηση των φορολογικών συντελεστών και των εκπτώσεων. Το αίτημα αυτό έμπαινε από τις συντεχνίες από το 1981 που όμως το παγοποίησαν. Πρέπει να βγει άμεσα ξανά στην επιφάνεια γιατί με αυτό τον τρόπο περιορίζεται η άδικη άφξηση των φορολογικών βαρών στους εργαζομένους λόγω του πληθωρισμού.

ακριβώς στη κυβέρνηση ότι δεν είναι διατεθειμένοι να δεχτούν άλλο την κωλυσιεργία στάση της και να την πιέσουν να υλοποιήσει άμεσα τις αποφάσεις.

Τον αγώνα που αρχίζει την Δεφτέρα δεν πρέπει να τον δούμε ξεκομμένα από τις υπόλοιπες επιθέσεις που προετοιμάζονται να εξαπολύσουν οι εργοδότες ενάντια στους εργαζομένους. Αυτό κάμνει ακόμα πιο επιτα-

— Μεγαλύτερη φορολογία της εργοδοτικής τάξης όχι στα φορολογικά κίνητρα — πάταξη φοροδιαφυγής — Δημοσίευση των φορολογικών καταλόγων, γιατί ακριβώς μόνο από αυτά τα μέτρα η κυβέρνηση μπορεί να βρει τα λεφτά τα οποία θα «χαθούν» με την αναπροσαρμογή των συντελεστών. Είναι αδιανόητο οι καταθέσεις των εταιρειών στις τράπεζες για το '83 να φτάνουν τα £60 εκατ. ενώ στα βιβλία τους να υπάρχουν μόνο 5 εκ. Οι καταθέσεις στις τράπεζες του εξωτερικού χρόνο με το χρόνο μεγαλώνουν. Αφτες ασφαλώς δεν γίνονται από τους μεροκαματιάρηδες αλλά από τους αστούς κεφαλαιοκράτες που έχουν τον πλούτο στα χέρια τους.

Το να ζητούμε απλά και μόνο από την κυβέρνηση να πατάξει την φοροδιαφυγή είναι σαν να της ζητάμε να κτυπήσει τον ίδιο της τον εαυτό γιατί ακριβώς μια αστική κυβέρνηση θα προστατεύει τα συμφέροντα της τάξης που εκπροσωπεί.

Γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους όλοι οι εργαζόμενοι πρέπει να δώσουν μαζί το παρον τους στες διαδηλώσεις για να δείξουν

κτική την παρουσία ολόκληρης της εργατικής τάξης στις διαδηλώσεις. Γιατί ακριβώς πρέπει να δείξουμε την δύναμη μας σε «γενική πρόβα» απέναντι στους αστούς ξεκαθαρίζοντας τους ότι δεν θα μπορέσουν να μας επιβάλουν την θέληση τους και ότι οι επιθέσεις τους θα τσακιστούν από την ενωμένη εργατοϋπαλληλική τάξη.

Ο πιο καλός τρόπος να δείξουμε αυτή την αποφασιστικότητα είναι να χρησιμοποιήσουμε τις δίωρες και τριώρες στάσεις εργασίας σαν αφετηρία για τη κήρυξη μιάς 2'ωρης Γενικής Απεργίας που θα βάλει κάτω για πρώτη φορά όλα τα προβλήματα και αιτήματα των εργαζομένων και θα δείξει στους εργοδότες και την κυβέρνηση ότι είμαστε εξίσου προετοιμασμένοι για τη σύγκρουση στην οποία μας σπρώχνουν. Η 24ωρη Γενική απεργία θα αποδείξει για πρώτη φορά στην Κύπρο μετά από δεκάδες χρόνια ποιος είναι ο πραγματικός αφέντης στην κοινωνία. Θα ανεβάσει το ηθικό των στρατιών της εργατικής τάξης στα ύψη και θα σπρώξει στο καβούκι τους τους καπιταλιστές και την αστική κυβέρνηση.

ΚΟΙΝΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Ανάλυση αποτελεσμάτων — Συμπεράσματα

Οι κοινοτικές εκλογές της 6ης Μαΐου για ανάδειξη χωρικών αρχών και συμβουλίων βελτίωσης φαίνεται πως για τα κυπριακά πολιτικά κόμματα αποτέλεσαν απλώς μια περιστασιακή ευκαιρία για δημαγωγική εκμετάλλευση. Χαρακτηριστικά την επομένη των εκλογών βγήκαν όλα τα κόμματα και με διάφορες ανακοινώσεις προσπάθησαν να παρουσιάσουν όλοι σαν οι νικητές των εκλογών. Όλοι αύξησαν τες ψήφους τους και κανένας δεν έχασε!

Θά μαστε ποιό επιεικείς στο χαρακτηρισμό αυτών των θριαμβολογιών σαν παραπλανητικών και δημαγωγικών αν συνοδεύονταν με κάποια εκτεταμένη ανάλυση των εκλογικών αποτελεσμάτων. Κανένα όμως πολιτικό κόμμα δεν τόλμησε να δημοσιεύσει τέτοιες αναλύσεις.

Έτσι θα προσπαθήσουμε πιο κάτω να δούμε ποια είναι η πολιτική σημασία των εκλογών, ποια στάση τήρησαν τα κόμματα και ποια ήταν τα πραγματικά αποτελέσματα που διαμορφώθηκαν μ' αυτές τις εκλογές.

Τα προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα η Τοπική Αυτοδιοίκηση στην Κύπρο συνεχώς εξογκώνονται μέσα στη γενικότερη οικονομική κρίση του κυπριακού καπιταλισμού. Όπως γράψαμε και στο προηγούμενο τεύχος της Σοσιαλιστικής Έκφρασης, είναι αδύνατο για την Τ.Α. να κάμει οποιαδήποτε έργα ή να λύσει προβλήματα χωρίς τη χρηματική ή άλλη βοήθεια από την κεντρική κυβέρνηση. Όπως είναι σήμερα ο θεσμός της Τ.Α. στην ουσία αποστραφεί από την ίδια την κοινότητα και τους εκπροσώπους της τη δυνατότητα λήψης οποιονδήποτε σημαντικών αποφάσεων που αφορούν την κοινότητα. Οι περιορισμοί αυτοί δεν είναι τίποτε άλλο παρα το αποτέλεσμα της λειτουργίας αποικιοκρατικών θεσμών που συντηρεί εδώ και χρόνια η δεξιά στην προσπάθεια της να επιβιώσει έξω από κάθε είδους λαϊκή συμμετοχή.

Επομένως οι κοινοτικές εκλογές δεν πρέπει να βλέπονται απομονωμένα και σε τοπικό μόνο επίπεδο αλλά σε σύνδεση με τες γενικότερες λειτουργίες και διεργασίες της κοινωνίας μέχρι και την κεντρική εξουσία. Μέσα απ' αυτά τα πλαίσια είναι που πηγάει η ανάγκη πολιτικοποίησης και διεκδίκησης των εγκύλων στην βάση ξεκάθαρα θέσεων ενάντια στο κατεστημένο της σημερινής εξουσίας.

Τα αριστερά κόμματα ΑΚΕΛ - ΕΔΕΚ είχαν καθήκον να πολιτικοποιήσουν έντονα τες εκλογές καλώντας τους εργαζόμενους να καταψηφίσουν τους υποψηφίους της δεξιάς, δίνοντας έτσι σαφές μήνυμα στην αστική τάξη πως δεν εγκρίνουν την πολιτική της, όχι μόνο στην Τ.Α. αλλά και σε όλα τα επίπεδα (οικονομική πολιτική, φορολογίες - εθνικό θέμα κ.κ.).

Μια ματιά πρώτα στο στατιστικό μέρος των εκλογών, δηλ. στον αριθμό των υποψηφιοτήτων, στες συμφωνίες που έγιναν και στους συνδιασμούς είναι βοηθητική για τον καθορισμό της στάσης και της πολιτικής που υιοθέτησαν τα αριστερά κόμματα.

Οι εκλογές αφορούσαν 355 χωρικές αρχές και 63 συμβούλια βελτίωσης — σύνολο 418. Από τες 418 οι 165 υποψηφιότητες ήταν αποτέλεσμα συμφωνιών και έτσι στους χώρους αυτούς δεν έγιναν εκλογές. Το σημαντικό εδώ είναι το γεγονός ότι οι συμφωνίες αυτές έγιναν με τη συνεργασία και των τεσσάρων κομμάτων (όπου είχε δύναμη η ΕΔΕΚ) ή με τη συνεργασία

ΑΚΕΛ - ΔΗΣΥ - ΔΗΚΟ (εκεί που δεν είχε σημαντική δύναμη η ΕΔΕΚ). Και κει όμως που έγιναν εκλογές δεν έλειψαν οι συνδιασμοί κάθε λογής συνεργασίας. Είχαμε συνεργασίες (είτε φανερες είτε μυστικές) μεταξύ ΑΚΕΛ — ΔΗΚΟ, ΑΚΕΛ — ΔΗΚΟ — ΔΗΣΥ, ΕΔΕΚ — ΔΗΚΟ ή και ΑΚΕΛ — ΔΗΣΥ — ΔΗΚΟ — ΕΔΕΚ. Κοντα σ' αυτά προσθέτουμε ακόμα την κοινή υποστήριξη διαφόρων «ανεξάρτητων προσωπικοτήτων» απ' όλα τα κόμματα.

Η πολιτική της «εθνικής ενότητας» και της συνεργασίας με τη δεξιά για μιαν ακόμα φορά ακολουθήθηκε από τα αριστερά κόμματα. Το «εθνικό θέμα» (προσφυγή στον ΟΗΕ) και η δήθεν διατήρηση της «τάξης και της ηρεμίας στους κόλπους του λαού» που επικαλούνται τα δημοσιογραφικά όργανα των αριστερών κομμάτων επιβεβαιώνουν την χρεωκοπία τους παρα δικαιολογούν τους συμβιβασμούς με την αστική τάξη. Με αυτή την πολιτική απλώς συγκαλύπτουν την ανικανότητα των αστών και ταυτόχρονα απογοητεύουν και αποπροσανατολίζουν το εργατικό κίνημα.

Για τες αριστερές κομματικές ηγεσίες η συνεργασία με τους αστούς αποδείχτηκε ξανά η πιο εύκολη και προσιτή πολιτική. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι σε καμία κοινότητα δεν είδαμε να διεκδικά τες εκλογές έστω και ένας κοινός συνδιασμός ΑΚΕΛ — ΕΔΕΚ! Αλλά και στες κοινότητες που τα κόμματα αυτά διεκδίκησαν τες εκλογές το καθένα ξεχωριστά, το έκαμαν απλώς και μόνο διότι δεν μπόρεσαν για διάφορους λόγους να συνεργαστούν με τη δεξιά, είτε, -κι αυτο είναι πολύ ενθαρρυντικό-, λόγω της πίεσης από τα μέλη τους.

Και εδώ όμως η ΕΔΕΚ πρωτοπόρησε σε ατομία και φυγομαχία αφού ούτε το όνομα και το σήμα του κόμματός δεν τόλμησε να χρησιμοποιήσει στα ψηφοδέλτια. Άλλωστε ο Γ.Γ. του κόμματός δήλωσε ότι για την ΕΔΕΚ οι εκλογές αυτές δεν είναι πολιτική αναμέτρηση και το όνομα του κόμματός χρησιμοποιήθηκε μόνο όπου δεν βρέθηκαν «άλλες λύσεις» (δηλ. υπερκομματικοί, ανεξάρτητοι και άλλες βιτρίνες).

Απο την άλλη, το ΑΚΕΛ κατέβαλε έντονες προσπάθειες να πείσει τους οπαδούς του ότι «ψηφίζουν κόμμα» ότι «πρέπει το κόμμα να δείξει τη δύναμη του» κ.λ.π. Δουλειά δύσκολη φυσικά διότι έπρεπε πρώτα να δικαιολογήσει τες αδικαιολόγητες συνεργασίες του με τη δε-

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ

Βουλευτικές 81 — Κοινοτικές 84

ΚΟΜΜΑ	ΠΟΛΗ	A	B	Γ
		ΒΟΥΛ/ΚΕΣ 1981	ΚΟΙΝ/ΚΕΣ 1984	ΣΥΝΟΛΙΚΑ (επί 49.763 ψήφων)
ΑΚΕΛ	Λευκωσία προάστ.	25,6	26,87	31,2
	Λευκωσία ύπαθ.	36,1	34,90	
	Λεμεσός	44,2	44,37	
	Πάφος	17,8	17,92	
ΔΗΣΥ	Λευκωσία	34,6	36,48	32,6
	Λευκωσία ύπαθ.	28,9	26,11	
	Λεμεσός	27,9	25,81	
	Πάφος	25,3	30,88	
ΔΗΚΟ	Λευκωσία	18,6	25,76	25,0
	Λευκωσία ύπαθ.	16,3	18,65	
	Λεμεσός	14,3	22,37	
	Πάφος	27,1	37,08	
ΕΔΕΚ	Λευκωσία	11,3	10,87	11,1
	Λευκωσία ύπαθ.	13,2	20,33	
	Λεμεσός	7,5	7,43	
	Πάφος	9,6	14,09	

1. Στη στήλη Α βρίσκουμε τα ποσοστά που πήραν τα κόμματα σε κάθε επαρχία στες βουλευτικές εκλογές του '81.

Στη στήλη Β βρίσκουμε τα ποσοστά που πήραν τα κόμματα σε κάθε επαρχία στες κοινοτικές εκλογές. Για κάθε επαρχία πήραμε σχεδόν όλες τες κοινότητες όπου τα κόμματα διεκδίκησαν τες εκλογές το καθένα με δικό του συνδιασμό.

Τόσο για τη στήλη Α όσο και για τη στήλη Β χρησιμοποιήσαμε τα ΙΔΙΑ ΑΚΡΙΒΩΣ ΠΡΟΣΑΞΕΙΑ Η ΧΩΡΙΑ. Στην περίπτωση των προαστείων Λ/σίας αυτο ήταν αδύνατο γι' αυτο βασιστήκαμε σε στοιχεία από έρευνα που έκαμε η Σοσ. Έκφραση μετά τις Βουλευτικές του 81 που δημοσιεύτηκαν στο φύλλο 108. Τα στοιχεία αυτά αφορούν τις αστικές περιοχές στο σύνολο τους και δεν πρέπει να έχουν μεγάλες διαφορές με τα εκλογικά κέντρα της σημερινής μελέτης μας (δηλ. Αγ. Δομέτιος, Στρόβολος, Αγλαντζιά κλπ.).

2. Η στήλη Γ δείχνει τα συνολικά ποσοστά για κάθε κόμμα. Είναι δηλαδή τα ποσοστά της στήλης Α όχι κατα επαρχία αλλά μαζεμένα. Τα αποτελέσματα αυτά (της στήλης Γ) παρ' όλο που δεν μπορούν να συγκριθούν ακριβώς με τα γενικά ποσοστά των κομμάτων στες βουλευτικές εν τούτοις μας δίνουν μια κατα προσέγγιση εικόνα της μετακίνησης των ψηφοφόρων.

3. Δεν συμπεριλαμβάνονται η Λ/κα και Αμ/στος επειδή σε ελάχιστες περιπτώσεις διεκδίκησαν και τα τέσσερα κόμματα τες εκλογές. Έτσι δεν ήταν δυνατό να έχουμε αντιπροσωπευτικά συνολικά ποσοστά για τες επαρχίες αυτές.

4. Τα 3 μικρά κόμματα που δεν μπόρεσαν στη Βουλή το 81 πήραν:

Λ/σία: 9.9%
Λ/σία Ύπαθρος: 5.5%
Λ/σος: 6.1%
Πάφος: 20.2%

Όταν διαβάζουμε τον πίνακα πρέπει να έχουμε υπόψη ότι αυτά τα ποσοστά «μοιράστηκαν» στα 4 κόμματα στες κοινοτικές. Αυτο ισχύει ιδιαίτερα για την Πάφο που τα μικρά κόμματα πήραν 20.2%.

ξια σε μια σειρά από κοινότητες.

Συνειδητά λοιπόν ούτε το ΑΚΕΛ ούτε και η ΕΔΕΚ πολιτικοποίησαν τες κοινοτικές εκλογές.

Αυτή η ολέθρια πολιτική των αριστερών κομμάτων είχε βέβαια τες ανάλογες επιπτώσεις και σε σχέση με τα εκλογικά αποτελέσματα αλλά και στο επίπεδο της σωστής διαφάνισης των πλατειών λαϊκών μαζών, σ' ότι αφορά την Τ.Α., το ρόλο που πρέπει να διαδραματίζει και στον τρόπο που την αντιμετωπίζει η αστική φιλοσοφία.

Ασφαλώς τα ποσοστά που πήραν τα κόμματα δεν αντανακλούν την πραγματική εκλογική τους δύναμη, σίγουρα όμως μπορούμε να διακρίνουμε προς τα που κινήθηκαν οι ψηφοφόροι.

Η σημαντική αύξηση του ΔΗΚΟ σ' όλες τες επαρχίες, η στασιμότητα των κομμάτων ΑΚΕΛ — ΔΗΣΥ και η ελαφρά άνοδος της ΕΔΕΚ (ύπαθρος Λευκωσίας — Πάφος) είναι τα κύρια χαρακτηριστικά σημεία των εκλογικών αποτελεσμάτων.

Οι πανηγυρισμοί και οι τυμπανοκρουσίες από τον ΔΗΣΥ και το ΑΚΕΛ για αύξηση της δύναμης του απέχουν πολύ από την πραγματικότητα. Γι' αυτο άλλωστε δεν τόλμησαν να δημοσιεύσουν συγκρίτικα συνολικά αποτελέσματα παρα μόνον πήραν μερικές κοινότητες που τους βόλευαν και αγνόησαν τες άλλες που δεν τους συνέφεραν.

Όσο για τα μικρά κέρδη που είχε η ΕΔΕΚ εκει που μπόρεσε στην εκλογική πάλη, αυτο έγινε

Έναν ενδιαφέρον αποτέλεσμα είναι αυτό της Γεροσκήπου όπου ο ανεξάρτητος συνδιασμός του Γιάννη Κοντού κατάφερε να εκλεγεί στο Συμβούλιο Βελτίωσης παρά το γεγονός ότι είχε να αντιπαλαίψει με τη συνεργασία ΑΚΕΛ - ΔΗΣΥ - ΔΗΚΟ - ΕΔΕΚ. Πήρε μάλιστα 440 ψήφους έναντι 847 της συνεργασίας. Η τολμηρή απόφαση του σ. Γιάννη να τα βάλει με την «εθνική ενότητα» κι η θαυμάσια νίκη του έδειξε σ' όλους μας τες δυνατότητες που υπάρχουν να αντιπαλαίψουμε τη συνεργασία της ηγεσίας της αριστεράς με την αστική τάξη.

παρα τήν γενικότερη πολιτική που ακολούθησε και που περιγράψαμε προηγουμένως. Σε πολλές περιπτώσεις αποδείχτηκε ότι παρα την έλλειψη καθοδηγήσης και πολιτικής που να ενθουσιάζει τα μέλη η ΕΔΕΚ διαθέτει ένα καλο υλικό τοπικών στελεχών που έχουν και διάθεση και που βρίσκουν και τα μέσα για να αγωνιστούν και να καταφέρουν έστω μικρές νίκες, που θάτανε άπειρα πιο μεγάλες αν βοηθούσε κι η πολιτική του Κόμματός κι η σωστή οργάνωση του.

Οι λόγοι για την αύξηση του ΔΗΚΟ θα είναι λάθος αν αναζητηθούν μακριά από την πολιτική των αριστερών κομμάτων. Είναι η δική τους η στάση (η αποφυγή ξεσκεπάσματος της δεξιάς κι η απουσία ουσιαστικής αντιπολίτευσης την πρόσφατη περίοδο) που έσπρωξε τους ψηφοφόρους προς το κυβερνητικό κόμμα με την μάταιη ελπίδα πως θα τους λύσει κάποια

προβλήματα.

Η βάση των αριστερών κομμάτων πρέπει να κατανέμει χωρίς καμία επιείκεια τες ευθύνες που αναλογούν στες κομματικές γραφειοκρατίες. Γιατι οι καιροί είναι σήμερα ιδιαίτερα δύσκολοι.

Οι αστοί προετοιμάζουν το κλίμα για νέα χτυπήματα ενάντια στα μεροκάματα ενώ η χρεωκοπία στο εθνικό θέμα απειλεί νέα ματοκυλισματα για τους εργατές των δυο Κοινοτήτων.

Η δεξιά Κυπριακή και Κληριδική δεν έχει τίποτα να δώσει στους Κύπριους εργαζόμενους και το λαό. Αυτο το απλο μήνυμα δεν έχουν συλλάβει οι ηγεσίες των αριστερών κομμάτων της Κύπρου. Το απόδειξαν ξανά με τον τρόπο που είδαν τες κοινοτικές εκλογές.

Ευθύνη της βάσης λοιπόν, να περάσει αυτο το μήνυμα στες χοντρες τους κεφάλες και να πάρει την πρωτοβουλία στα χέρια της.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Μαθήματα απο τον αγώνα στο εργοστάσιο Λιπασμάτων

Σε γενική συνέλευση των εργατών των Ελληνικών Χημικών Βιομηχανιών που έγινε στις 8/5 ανακοινώθηκε στους εργάτες από την ηγεσία των συντεχνιών η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου για το κλείσιμο του εργοστασίου και την απόλυση 250 περίπου εργατών.

Οι λόγοι που το Υπουργικό αποφάσισε το κλείσιμο ήταν: α) Το εργοστάσιο δεν είναι βιώσιμο β) κοστίζει πολλά λεφτά η επαναλειτουργία του (βάση γιαφτά; το πόρισμα των εμπειρογνομόνων). Τον περασμένο μήνα οι εργάτες με την απεργία τους έδειξαν ότι δεν φταίν αφτοί για τα χάλια της εταιρείας αλλά τα λάθη στο σχεδιασμό και η κακοδιαχείριση και ότι δεν ήταν διαθετήμενοι να πληρώσουν αφτοί τα οπασμένα.

Η Σοσ. Έκφραση στο προηγούμενο φύλλο 139, σε άρθρο της για τις Χημικές Βιομηχανίες για την απεργία της 3ης Απρίλη έγραφε:

«Ο αγώνας των εργατών σαφτό το βιομηχανικό συγκρότημα θα έχει σκληρό και επίμονο χαρακτήρα και θα κινηθεί βασικά σε δύο επίπεδα: πρώτο να εξασφαλιστούν όσα οφειλόμενα έχουν να παίρνουν από την ως τα σήμερα δουλειά τους στο εργοστάσιο και δεύτερο στο να σωθεί το ίδιο το συγκρότημα που αντιμετωπίζει σήμερα πολλά προβλήματα και να συνεχίσει την λειτουργία του εξασφαλίζοντας έτσι τη δουλειά και τη ζήση 300 οικογενειών, μακρόχρονα συμβάλλοντας ταυτόχρονα και στην οικονομική ανάπτυξη της Κύπρου».

Σε άλλη στήλη γράφει:

«Έχουν κερδιθεί μόνο τα δικαιώματα για τον Απρίλη όμως πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για να μην βρεθούμε ξανά τον Μάιο μπροστά σε νέα αδιέξοδα...»

Ακριβώς αφτό το σημαντικό σημείο της προετοιμασίας ήταν η Αχιλλείος φτέρνα των εργατών γιατί η ηγεσία που θα καθοδηγούσε και θα προετοιμάζε τον αγώνα έλειπε. Οι ηγεσίες των συντεχνιών έπαιξαν ακριβώς τον ίδιο αντεργατικό ρόλο όπως και στες συνελεύσεις του Απρίλη και κατάφεραν να σπάσουν την αγωνιστική διάθεση και την ενότητα των εργατών με επακόλουθο να φτάσουμε στες απολύσεις 250 εργατών και το κλείσιμο του εργοστασίου.

Γενικές συνελεύσεις

Για να δούμε όμως πιο παραστατικά την κατάσταση που δημιουργήθηκε θα ανατρέξουμε στες δυο τελεφταίες Γενικές Συνελεύσεις των εργατών για να δούμε καθαρά την στάση και τον ρόλο των συντεχνιών και των ίδιων των εργατών.

Στες 30 Απρίλη ορίζεται γενική συνέλευση για να ενημερωθούν οι εργάτες από τες συντεχνίες τους για τα αποτελέσματα των διαβουλεύσεων τους με την διεύθυνση της εταιρείας μετά την απόφαση του Υπουργι-

κού Συμβουλίου ότι θα ανασταλούν οι εργασίες των Χημικών Βιομηχανιών μέχρι να ξεκαθαριστούν οι απόψεις των εμπειρογνομόνων για το μέλλον της εταιρείας.

Ενώ η συνέλευση ήταν καθορισμένη για τες 11.30 το μεσημέρι έτσι ώστε να υπάρχει χρόνος οι εργάτες να συζητήσουν με τες ηγεσίες των συντεχνιών τους τον πάραπερα χειρισμό του προβλήματος οι ηγέτες κατέβηκαν κάτω στες 3 η ώρα ξέροντας ότι μόνο 1 ώρα!!! είχαν στην διάθεση τους οι εργάτες γιατί τα λεωφορεία θα έφευγαν. Για τούτη την καθυστέρηση οι εργάτες άρχισαν να μαντεύουν ότι για να καθυστερήσουν τόσο το κάνουν σκόπιμα γιατί κάποιο λάκο έχει η φάβα.

Πραγματικά οι διαθέσεις και τα ένστικτα των εργατών δεν έπεσαν έξω.

Η συμφωνία που κατέληξαν οι συντεχνίες με την εργοδοσία ήταν 145 να πάνε με άδεια και 135 να μείνουν στην δουλειά για επισκευές όλοι άνευ πληρωμής!!! Γιαφτούς όμως που θα πήγαιναν με άδεια οι συντεχνίες ανακοίνωσαν ότι μερίμνησαν!!! να παίρνουν ανεργιακό επίδομα.

Τότε ήταν που ξέσπασε το εργατικό ηφαιστειο κατηγορώντας τες συντεχνίες για την συμφωνία λέγοντας ότι δεν δεχόμαστε την συμφωνία αφτή που σπάζει την ενότητα μας. «Φεύγοντας οι 145 αποδυναμώνουμε και δεν θα μπορούμε να βρισκόμαστε να αποφασίζουμε τί κάμνουμε μετά, και αν ερχόμαστε ατομικά σε σας θα μας περιπαίζετε».

Ακόμη ζητούσαν να διεκδικηθούν τα δικαιώματα και τα μεροκάματα για όλους δηλ. να μην δεχτούν τες άδειες αλλά να μείνουν όλοι στη δουλειά μέχρι να αποφασιστεί τί θα γίνει. Το σύνθημα «ή όλοι στη δουλειά ή κανένας» ήταν αφτό που αγκαλιάστηκε από όλους τους εργάτες και καταχειροκρότησαν την άποψη ζητώντας να δημιουργηθεί εργοστασιακή επιτροπή η οποία μαζί με τες συντεχνίες να διερευνήσουν την κατάσταση στο εργοστάσιο για το πόρισμα για το ποιός φταίει ή να αναγκάσουν την εταιρεία να βγάλει όλους τους εργάτες πλεονάζον προσωπικό και να παραχωρήσει όλα τα δικαιώματα τους.

Ενώ όλοι περίμεναν ότι η άποψη θα έμπαινε σε ψηφοφο-

ρία, μέσα σε μια σύγχυση που δημιουργήθηκε ανάμεσα στες ηγεσίες των συντεχνιών και σε μια μειοψηφία εργατών που ήθελαν να μάθουν αν πήγαιναν με άδεια, οι συντεχνίες το εκμεταλευτήκαν και οι συντεχνιακοί άρχισαν να διαβάζουν οι ίδιοι τους αδειούχους εργάτες!!! χωρίς να μπορεί κανένας να διακόψει γιατί τα λεωφορεία έφευγαν και κατάφεραν έτσι να περάσουν την διάσπαση ανάμεσα στους εργάτες σε κείνους που θα έμεναν και σε κείνους που θα έφευγαν.

Απογοήτευση

Μετά το τέλος της συνέλευσης συζητήσαμε με μερικούς εργάτες που μάζ έκφραζαν την απογοήτευση τους γιατί οι συντεχνίες κατάφεραν με το ανεργιακό να διασπάσουν τους εργάτες και ότι παραμονή της μεγάλης μέρας, των αγώνων της εργατιάς, της Πρωτομαγιάς οι συντεχνιακοί να αναλαμβάνουν τον ρόλο της εργοδοσίας να ανακοινώσουν ποιό παν αναγκαστικά άδεια, που ισοδυναμούσε με έμμεση απόλυση.

Η ΔΕΟΚ

Στες 2 του Μάη αριθμός αδειούχων εργατών συμφώνησαν να πάνε στα επαρχιακά γραφεία των Κοινωνικών Ασφαλίσεων στη Λεμεσό να μην υπογράψουν άνεργοι αλλά να αποφασίσουν εκεί για το πως θα δράσουν λόγω του ότι δεν πάρθηκε καμιά απόφαση στη συνέλευση στις 30.4. Σαφτή την συγκέντρωση βρισκόταν ο Γ.Γ. της ΔΕΟΚ Ρένος Πρέντζας (με πρωτοβουλία της ΔΕΟΚ θα γινόταν η συγκέντρωση) για να δώσει καθοδήγηση στους εργάτες τί έπρεπε να γίνει με την κατάσταση που δημιουργήθηκε.

Στη συγκέντρωση πάρθηκε η απόφαση να παν όλοι μαζί στο εργοστάσιο και μαζί με τους άλλους εργάτες που δούλευαν να κάνουν μια νέα γενική συνέλευση.

Στη συγκέντρωση μίλησε ο Ρένος Πρέντζας που ενώ όλοι περίμεναν ότι πραγματικά θα τους καλούσε σε αγωνιστική κινητοποίηση ενότητας για την διεκδίκηση των δικαιωμάτων του μεροκάματου και τες δουλειάς τους το μόνο που τους πρόσφερε ήταν την καλή διάθεση της ΔΕΟΚ να βάζει τους δικηγόρους της να κινήσουν την υπόθεση πλεονασμού στο εργατικό δικαστήριο! Κατάφερε λοιπόν κι αυτός με την σειρά του να σπείρει την απογοήτευση μέσα στους εργάτες γιατί και η ΔΕΟΚ δεν είχε τίποτα να προσφέρει παραπάνω από την ΠΕΟ και την ΣΕΚ. (Το μόνο που πρόσθεσε ο συν. Πρέντζας ήταν η διεκδίκηση της αναλογίας που χάνεται βάση του μισθού με το ανεργιακό).

ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

Έτσι οι εργάτες χωρίς καθοδήγηση και ηγεσία καλέστηκαν μέσω των εφημερίδων σε γενική συνέλευση στις 8.5 μετά την απόφαση του Υπουργικού για κλείσιμο του εργοστασίου.

Στην συνέλευση οι συντεχνιακοί Μεθοδίου (ΣΕΚ) και Ποδινός (ΠΕΟ) ανακοίνωσαν στους εργάτες ότι η εταιρεία δεν μπορεί να συνεχίσει τη λειτουρ-

5 τ' Απρίλη

Οι εργάτες σε αγωνιστική πορεία προς το προεδρικό απαιτούν τα δίκαια τους. Δυο μέρες πριν ψήφισαν — παρα τις μανούβρες των ηγεσιων ΠΕΟ — ΣΕΚ — την απεργία/πορεία κι υποχρέωσαν τες συντεχνίες να την οργανώσουν. Αυτος ο υπέροχος αγώνας προδώθηκε απο μια ανίκανη ηγεσία κι απη στο δρόμο του αγώνα οι εργάτες βρέθηκαν στο δρόμο της ανεργίας.

για τες αφτή την περίοδο και άφησαν να εννοηθεί ότι γίνονται προσπάθειες να βρεθούν ξένα κεφάλαια από το εξωτερικό για να επαναλειτουργήσει. Όσον αφορά τα δικαιώματα τους θα γίνουν διαβουλεύσεις με την εταιρεία και την Κυβέρνηση να μην χάσουν τίποτα που δικαιούνται και ανακοίνωσαν τες απολύσεις του προσωπικού εκτός 59 (μαζί με το γραφειακό προσωπικό) που θα μείνουν να δουλεύουν 8 μήνες περίπου για συντήρηση των μηχανημάτων μέχρι την τελική απόφαση της Κυβέρνησης για το μέλλον των Ε.Χ.Β.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Μέσα από την εξέλιξη των γεγονότων στες τελεφταίες Γενικές Συνελεύσεις που είχαν τελικό αποτέλεσμα το κλείσιμο του εργοστασίου και την μαζική απόλυση 250 εργατών βλέπουμε μια υποχώρηση και μιά ήττα των εργατών στες Ε.Χ.Β.

Πρέπει να το παραδεκτούμε ότι ήταν μια ήττα γιατί ενώ στες 3 του Απρίλη, με τες αγωνιστικές κινητοποιήσεις τους οι εργάτες έσπρωξαν τες συντεχνίες τους μαζί για την διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους και έδειξαν σε ολόκληρη την εργατική τάξη για μια ακόμα φορά πως κερδίζονται οι μάχες με τους εργοδότες, έδειξαν για μια ακόμη φορά την αδύναμη δύναμη των ενωμένων εργατών. Μέσα από αφτό τον αγώνα κατάλαβαν οι εργάτες ότι τα δικαιώματα και τα ωφελήματα τους δεν είναι ξεκομμένα και δεν μπορούν να τα κερδίσουν μεμονωμένα έξω από τα πλαίσια της διάσωσης του εργοστασίου, του ξεκαθαρίσματος της κακοδιαχείρισης, του εργατικού ελέγχου μέσω της εκλεγμένης επιτροπής τους. Πάνω σε αφτές τες βάσεις κινήθηκαν πριν, πάνω σε αφτές τες βάσεις νίκησαν.

Σήμερα όμως μέσα από την ήττα μας πρέπει να βγάλουμε με σοβαρότητα τα συμπεράσματα

μας και τες προοπτικές μας για να είμαστε προετοιμασμένοι στις αβριανές μάχες.

Ένα από τα πιο σοβαρά λάθη ήταν η έλλειψη τής ηγεσίας από μέρος των εργατών. Ενώ το ζήτημα της εργοστασιακής επιτροπής ελέγχου έμπαινε πολύ σωστά κάτω, μπροστά σε όλους δεν υπήρχε μια σωστή ηγεσία που θα εξηγούσε καθαρά σε όλους πως θα κινείτο αφτή η επιτροπή. Έτσι οι ηγεσίες των συντεχνιών αφέθηκαν ελεύθερες να μανουβράρουν για μια ακόμη φορά και να καταφέρουν να περάσουν την διάσπαση ανάμεσα στους εργάτες με το εξασφαλισμένο ανεργιακό επίδομα. Αν υπήρχε μια καλά στελεχωμένη αγωνιστική επιτροπή θα απαιτούσε οι απόψεις των εργατών να μπουν σε ψηφοφορία, να καταλάβουν όλοι την σημασία της ενότητας και τη σημασία να σωθεί το εργοστάσιο.

Ακόμα μια εργοστασιακή ηγεσία (ή επιτροπή) θα μπορούσε την δύναμη την οποία έδειξαν και κατάλαβαν ότι είχαν την προηγούμενη περίοδο, να την συνεχίσει και να εμψυχώσει τους εργάτες. Γιατί οι εργάτες μπροστά στις μανούβρες των συντεχνιών άρχισαν να κλονίζονται αν πραγματικά μπορούν να σηκώσουν το βάρος του αγώνα για την διάσωση του εργοστασίου, για την κρατικοποίηση και τον εργατικό έλεγχο, που ήταν η μόνη διέξοδος για να ασφαλισουν τα μεροκάματα και τες δουλειές τους.

Επιπρόσθετα από την έλλειψη τής ηγεσίας των εργατών εξίσου σημαντικός παράγοντας για την ήττα ήταν και ο αντεργατικός ρόλος που έπαιξαν οι συντεχνίες.

Οι συντεχνιακοί ηγέτες εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρο την έλλειψη μιας δυνατής ηγεσίας σε εργοστασιακό επίπεδο. Η απουσία τής, καθυστέρησε την συντεχνιακή γραφειοκρατία και

την άφησε ανενόχλητη στο έργο της, ενώ άφησε τους εργάτες ανοργάνωτους μπροστά στη καλά οργανωμένη και έμπειρη γραφειοκρατία. Έτσι οι μέχρι χτες πανίσχυροι εργάτες που τράβηξαν με το ζόρι τους ηγέτες τους στο δρόμο της αγωνιστικής διεκδίκησης έγιναν η αδύνατη πλευρά, που ενεργώντας σπασμωδικά και απομονωμένα, άφησε τους συντεχνιακούς να παίξουν τον ρόλο της εργοδοσίας ανακοινωνώντας!!! Τες αναγκαστικές άδειες και τελικά τις απολύσεις χωρίς να έχουν την δύναμη να παλαίσουν για τες δικές τους απόψεις.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Μέσα από αυτό τον αγώνα οι εργάτες μας έδειξαν για μια ακόμα φορά ότι ούτε ανώριμοι είναι, ούτε εφησυχάζουν.

Έδειξαν ότι πραγματικά νιώθουν την δύναμη τους και ξέρουν να πολεμούν για τα δικαιώματά τους. Όμως, όπως και τόσες άλλες φορές στην ιστορία του εργατικού κινήματος προδίδονται από τες ηγεσίες τους, που δεν θέλουν να κτυπήσουν το κακό στη ρίζα του αλλά αφήνουν την κρίση του καπιταλισμού και τα λάθη των αστών να τα πληρώνουν οι εργαζόμενοι.

Με την πάλη που έκαναν οι εργάτες με πρόγραμμα καμιά απόλυση—εργατική επιτροπή για έλεγχο του εργοστασίου—έδειξαν πόσο πραγματικά ώριμη είναι η εργατική τάξη, πόσο πιο προχωρημένη είναι από την ηγεσία των οργανώσεων της.

Η «Σοσιαλιστική Έκφραση» στάθηκε δίπλα στους εργάτες σε όλη την περίοδο του αγώνα τους. Όμως οι δυνάμεις που διέθετε δεν ήταν τόσο μεγάλες ώστε να καθοδηγήσουν αποτελεσματικά τους εργάτες μέχρι τη νίκη. Προειδοποιούσαμε ότι για να πετύχει ο αγώνας μας έπρεπε να σπρώξουμε τες ηγεσίες των συνδικαλιστικών οργανώσεων μας σε μια μαχητική αντικαπιταλιστική πολιτική γιατί μόνο έτσι η εργατική τάξη θα μπορούσε να φέρει νικηφόρα αποτελέσματα στις μάχες με τα αφεντικά και να βάζει τες βάσεις για το δικό της έλεγχο στη βιομηχανία και τελικά σ' ολόκληρη την κοινωνία.

Ο αγώνας βέβαια των εργατών στις Ε.Χ.Β. δεν πήγε χαμένος. Όπλισε τους εργάτες, τόσο στις Ε.Χ.Β., όσο και γενικότερα με τα ανεκτίμητα διδάγματα που βγάλανε για δύναμη της εργατικής τάξης, για το ρόλο των ηγεσιών των συντεχνιών και για την ανάγκη του αγώνα για να γίνουν οι συντεχνίες πραγματικά όπλα για τους εργάτες και όχι ενάντια στους εργάτες.

Οι εργάτες δεν μαθαίνουν μόνο μέσα από τες νίκες τους. Αντλούν πολύτιμα διδάγματα και από τες ήττες τους. Στη νέα περίοδο κρίσης που μπαίνει η Κυπριακή κοινωνία αυτά τα διδάγματα θα είναι πραγματικά καθοριστικά για την έκβαση του αγώνα που έχουμε μπροστά μας.

Οι εργάτες της Κύπρου απόδειξαν ξανά ότι την δύναμη, την τόλμη, την αποφασιστικότητα την έχουν. Τους λείπει μόνο η ηγεσία που θα τους καθοδηγήσει νικηφόρα στο αγώνα τους. Αφτή την ηγεσία θα την χτίσουν οι ίδιοι οι εργάτες μέσα από τους αγώνες, τες νίκες και τες ήττες τους. Η παλιά κουρασμένη και συμβιβασμένη ηγεσία θα παραμεριστεί και μια νέα ηγεσία θα πάρει το λάβαρο του αγώνα για την τελική νίκη.

Αχιλλέας

Οι συντεχνίες πρέπει να απαιτήσουν ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ - ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ

Συνέχεια από τη 1

δωσης της στην «Ελληνική κοινότητα της Κύπρου». (Που πήγε αλήθεια ο κρατικός παρεμβατισμός του Μίνιμουμ προγράμματος ΔΗΚΟ—ΑΚΕΛ;)

Οι εφημερίδες της δεξιάς—ιδιαίτερα η Σημερινή—που πριν το κλείσιμο της εταιρείας τάχτηκαν καθαρά υπέρ του να κλείσει, έρχονται τώρα και σε απαντωτά πρωτοσέλιδα άρθρα σκανδαλοθηρούν δημαγωγικά ριχνοντας όλα τα φταιξιμάτα πότε στην Κυβέρνηση πότε σε κείνο ή τούτο τον υπεύθυνο (Πάσχαλιδης, Αριστέιδου, Ερωτοκρίτου κκκ). ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΝ ΟΤΙ ΔΗΠΟΤΕ.

Λύση όμως υπάρχει. Κι αυτή δεν βρίσκεται στο

ΠΟΙΟΣ ΕΦΤΑΙΞΕ ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

Από την έκθεση των εμπειρογνομώνων του I.F.C. (οργανισμός της Διεθνούς Τράπεζας) από τα δημοσιεύματα του καθημερινού τύπου, από εκθέσεις της ίδιας της Ε.Μ.Ε. κι από μαρτυρίες των εργατών στις Ε.Χ.Β. βγαίνει ένα ξεκάθαρο συμπέρασμα. Τα προβλήματα των Ε.Χ.Β. έχουν τη ρίζα τους στον κακό προγραμματισμό, σχεδιασμό και διαχείριση του εργοστασιακού συμπλέγματος. Αυτό αφορά τόσο την κατασκευή (αντί £9,5 εκατ. στοιχίσε £22 αντί το 1980 τέλειωσε το 1982, αγοράστηκαν προβληματικά μηχανήματα κκκ) όσο και τη λειτουργία του εργοστασίου (Αγορά ακατάλληλων πρώτων υλών και κακή αποθήκευση, παραγωγή υλικών έξω από τις προδιαγραφές, κακή οργάνωση και διοίκηση κλπ, κλπ).

Για όλα αυτά σίγουρα υπάρχουν υπεύθυνοι. Κι αυτοί, ιδιαίτερα οι κομπινάδοροι, πρέπει να εξακριβωθούν και να τιμωρηθούν και θάτανε πραγματικά εξωφρενικό η κυβέρνηση, που έχει την πλειοψηφία στο Διοικητικό Συμβούλιο των Ε.Χ.Β. να αφεθεί να ξεφλήσει με μια απλή «αναδιάρθρωση» του Διοικητικού Συμβουλίου.

Η τιμωρία, όμως, των υπευθύνων που φαίνεται νάναι το μόνο ζήτημα για το οποίο κόπτονται τα έντυπα της δεξιάς—αποτελεί ένα μόνο μηδαμινό μάλιστα στοιχείο στην όλη υπόθεση. Γιατί αφηνει άλυτο το θέμα των οικονομικών επιπτώσεων από

ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΕΙΝΑΙ ΒΙΩΣΙΜΟ

Νοούμενοι ότι θα γίνουν οι κατάλληλες επιδιορθώσεις και θα οργανωθεί η Διοίκηση, το εργοστάσιο είναι βιώσιμο. Σύμφωνα με τη μελέτη του I.F.C. οι Ε.Χ.Β. αναμένεται να έχουν ζημιά ύψους 1,216,000 δολ. το 84 και **χρηματικό εισόδημα** κατά τα έτη 1985, 86, 87 ύψους 1,149,000, 4,371,000 και 8,412,000 αντίστοιχα, θα μπορεί έτσι, σύμφωνα με το I.F.C., να «αρχίσει να πληρώνει τα μακροπρόθεσμα χρέη μέσα στο 1987».

να βγει το εργοστάσιο στο σφυρί για παληροσίδερα ούτε η εκποίηση του σε ιδιώτες επιχειρηματίες ή σε ξένες εταιρείες. Για να ενδιαφερθούν ιδιώτες να το λειτουργήσουν αυτό θα γίνει μόνο στη βάση του κέρδους.

Αν η εταιρεία μπορεί να βγάλει κέρδη γιατί λοιπόν δεν την κρατικοποιεί η Κυβέρνηση;

Η μόνη λύση βρίσκεται στην κρατικοποίηση της εταιρείας κάτω από τον έλεγχο των εργατών.

Αυτή τη λύση που η εφημερίδα μας πρόβαλε άμεσα μετά που πρόκυψε το πρόβλημα και που αγκαλιάστηκε τελικά με ευθουσιασμό από τους εργάτες έχουν υποχρέωση οι συντεχνίες να επιβάλουν.

τα λάθη και της κομπίνες και εξ ίσου σημαντικό, αφήνει τουλάχιστο 470 εργάτες στους δρόμους.

Το δημόσιο «άνοιγμα του φακέλλου» των Ε.Χ.Β. είμαστε σίγουροι πως θα αποδείξει πως ένας έλεγχος από την κυβέρνηση, τις συντεχνίες και τους εργάτες του εργοστασίου σ' όλα τα στάδια της κατασκευής και λειτουργίας του θα μηδένιζε τα προβλήματα και τις κομπίνες και θάχαμε σήμερα ένα σύγχρονο επικερδές εργοστάσιο που θα εργοδοτούσε όχι 200 και 300 αλλά πολλές εκατοντάδες εργατών.

Μπορεί αυτό να γίνει σήμερα; Οι Κύπριοι αστοί κοκορεύονται κατά καιρούς ότι διαθέτουμε πληθώρα από άριστους επιστήμονες πρώτης τάξης. Κι αυτό σε μεγάλο βαθμό, είναι αλήθεια. Γιατί δεν μπορούμε, λοιπόν, να βρούμε το ειδικευμένο προσωπικό που χρειάζεται—επιστημονικό και τεχνικό—για να λειτουργήσει σωστά το εργοστάσιο; Γιατί στο κάτω-κάτω να μη δανειστούμε και την πείρα εμπειρογνομώνων—αν χρειάζεται—που μπαينوβγαίνουν στην Κύπρο—κυρίως για «μελέτες»—με το τσουβάλι κάθε χρόνο;

Μήπως όμως το πρόβλημα βρίσκεται στη μη βιωσιμότητα του εργοστασίου; Αυτό το διαψεύδουν τόσο η έκθεση των εμπειρογνομώνων πάνω στην οποία βασίστηκε η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου όσο και οι εκθέσεις της Ε.Μ.Ε.

Οι προβλέψεις της εταιρείας βασισμένες στην αυξομείωση στις τιμές των λιπασμάτων κι όχι στις χαμηλές τιμές του Ιανουαρίου 84 που χρησιμοποίησε το I.F.C. είναι ακόμα πιο αισιόδοξες νοούμενοι ότι θα δωθεί η κυβερνητική βοήθεια που χρειάζεται υπό μορφή κεφαλαίου (κι όχι δανείου με ψηλά επιτόκια) η εταιρεία θα πραγματοποιήσει ζημιά για τα έτη 1984-86 συνολικού ύψους 12,322,000 δολ. και κέρδη για τα έτη 87-90 51,631,000 δολ.

Αν βέβαια, η Κυβέρνηση δεν εμπιστεύεται το I.F.C. και την εταιρεία πρέπει να υποχρεωθεί να δώσει δημόσια τις δικές της προβλέψεις κι αναλύσεις κι

όχι να αφήνεται να παίρνει με μια μονοκολληλιά τόσο τραγικές για την εργατική τάξη αποφάσεις.

ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΓΙΑ ΕΞΑΓΩΓΗ

Είναι γνωστό ότι μεγάλο ποσοστό της παραγωγής λιπασμάτων δεν μπορεί να απορροφηθεί από την εγχώρια αγορά και πρέπει έτσι να εξαχθεί.

Υπάρχουν, λοιπόν, προοπτικές εξαγωγής; Ο όγκος των εξαγωγών για τις οποίες μιλούμε είναι τόσο μικρός που εύκολα

μπορεί να απορροφηθεί από την αγορά. Εξ άλλου η πλειοψηφία των εξαγωγών γίνονται με γειτονικές χώρες (Λίβανος, Ιορδανία, Σ. Αραβία, Λιβύη, Ιραν, Τουρκία) και τα κόστα μεταφοράς είναι τόσο μικρά που μπορούν να ανταγωνιστούν τις ξένες εταιρείες.

ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Το τελειωτικό κλείσιμο της εταιρείας θάχει τεράστιες επιπτώσεις για την οικονομία της Κύπρου και την εργατική τάξη.

Η πρώτη σοβαρή προσπάθεια λειτουργίας της σύγχρονης βιομηχανίας θα πάει χαμένη. Περίπου 290 εργάτες των Ε.Χ.Β. και 180 άλλοι που εργοδοτούνται άμεσα από την λειτουργία της εταιρείας θα πεταχτούν στις ουρές της ανεργίας κι είναι αμφίβολο αν θα βρουν δουλειά—κι αν βρουν οι μισθοί θάταν κατά πολύ χαμηλότεροι.

Η Κυβέρνηση θα αναγκαστεί να καταβάλει 13,070,930 λίρες (εγγυημένα χρέη) και η Ε.Μ.Ε. άλλα 3,327,861 λίρες, σύνολο 16,517,211 λίρες. Αυτό συγκρίνεται με 15 περίπου εκατομμύρια που χρειάζονται για να επιδιορθωθεί και να λειτουργήσει το εργοστάσιο.

Το ισοζύγιο πληρωμών θα επιβαρυνθεί με 5 περίπου εκατομμύρια λίρες το χρόνο που αφορούν εισαγωγές λιπασμάτων. Οι Κύπριοι αγρότες θα βρεθούν στο έλεος των ξένων εταιρειών και των εκάστοτε τιμών που θα επιβάλλουν.

ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ

Η κυβέρνηση—παρά τη συνεργασία με το ΑΚΕΛ—είναι αναγκασμένη να διαχειριστεί μια καπιταλιστική οικονομία σε περίοδο κρίσης του παγκόσμιου καπιταλισμού, μας έχει κληροδοτήσει ήδη με 396 εκατομμύρια εξωτερικά χρέη.

Αυτός είναι κι ο κύριος λόγος που την κάνει να διστάζει να προχωρήσει σε νέα δάνεια για διάσωση των Ε.Χ.Β.

Γι αυτή τη χρεωκοπία δεν φταίει οι 470 επηρεαζόμενοι εργάτες, ούτε οι εργαζόμενοι της Κύπρου στους ώμους των οποίων θέλει να φορτώσει τα σπασμένα.

Η απόφαση αν θα λειτουργήσουν ή όχι οι Ε.Χ.Β. δεν μπορεί λοιπόν να αφεθεί στα χέρια της. Ένα τόσο σημαντικό εργοστάσιο όπως οι Ε.Χ.Β. κι ένα οικονομικό μεγαθήριο όπως η Ε.Μ.Ε. δεν μπορούμε να το αφήσουμε στα νύχια μιας γραφειοκρατικής διοίκησης—έστω και κυβερνητικής—ή του Αρχιεπισκόπου.

Οι Ε.Χ.Β. και η ΕΜΕ στο σύνολο της πρέπει να κρατικοποιηθούν—να σπρώξουμε

Ο σιδηροπυρίτης της Ε.Μ.Ε. (πάμφθηνος στην παγκόσμια αγορά) που χρησιμοποιείται για τα λιπάσματα θα σαπίζει στις αποθήκες κι η Ε.Μ.Ε. θα αντιμετωπίσει τραγικά προβλήματα—ίσως μάλιστα αναγκαστεί να διακόψει—σύμφωνα με έκθεση της εταιρείας—«και άλλες σημαντικές δραστηριότητες όπως εκείνες της παραγωγής του Cement corper εις Σκουριώτισσαν και της παραγωγής άμμου και σκύρων εις περιοχήν Βάσας οι οποίες ακόμη και με την δραστηριότητα του σιδηροπυρίτη είναι οριακές».

Σύμφωνα με έκθεση της εταιρείας τα εισοδήματα που θα έχανε η οικονομία της Κύπρου από το κλείσιμο της θα ήταν τεράστια κάτω από οποιοσδήποτε συνθήκες—στην περίπτωση μάλιστα που οι εργάτες δεν θα βρίσκουν άλλη δουλειά θα φτάνουν τα 66 εκ. δολάρια, αν ληφθεί υπόψη μια 25χρονη επωφελής λειτουργία του εργοστασίου. Αν η κυβέρνηση, και πάλι, δεν συμφωνεί με τα στοιχεία μας δώσει τα δικά της.

τις ολέθριες επιπτώσεις της κακοδιαχείρισης και του κακού προγραμματισμού πρέπει να τα περάσουμε κάτω από άμεσο εργατικό έλεγχο (κυβέρνηση—Συντεχνίες—Εργάτες στο εργοστάσιο).

Αυτή είναι υποχρέωση των συντεχνιών ιδιαίτερα της Π.Ε.Ο., αν δεν θέλουν να παραμείνουν απλοί θεατές ή και χειροκροτητές του ηθώματος της Κυπριακής βιομηχανίας και του πετάγματος των εργατών στους δρόμους της ανεργίας.

Η κρατικοποίηση των Ε.Χ.Β. και της Ε.Μ.Ε. πρέπει να αποτελέσει την απαρχή για την κρατικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο των βασικών τομέων της οικονομίας (Τραπεζών, Ασφαλιστικών—Εταιρειών, Μονοπωλίων) που μόνη θα μας επιτρέψει τον προγραμματισμό της οικονομίας και τη λειτουργία της στην υπηρεσία του κοινωνικού συνόλου κι όχι των ιδιωτών της εκκλησίας και των οποιοδήποτε ανίκανων κομπινάδωρων.

Δώρος Μ.

Αντάρτικο Αποτυχημένη Αντικατάσταση της μαζικής πάλης

Η ανθρώπινη κοινωνία, στο πέρασμα του χρόνου, δε στάθηκε ποτε η ίδια. Εξελίσσονταν χωρίς διακοπή αλλάζοντας συχνά τη μορφή και την οργάνωσή της. Αφτη η εξελικτική πορεία δεν είχε ποτε την ηρεμία που χαρακτηρίζει τη φύση μετα την θύελλα. Αντίθετα είχε την ορμή της θύελλας και τη βιαϊότητα μιας ηρωϊστικής έκρηξης. Ο κύριος παράγοντας στην εξελικτική αφτη διαδικασία, στη διαδικασία της καταστροφής του παλιου και της διαδοχής του απο το νέο, ήταν η συσσώρευση των αντιθέσεων, και η μετατροπή τους σε καθολική κοινωνική σύγκρουση σ' όλα τα επίπεδα. Δεν ακούσαν μόνο το μίσος ή η καταπίεση ή η ατομική και η ομαδική χρήση βίας, που η εκδήλωση τους ήταν συνεχής. Εκείνο που πραγματικά έπαιξε τον αποφασιστικό ρόλο ήταν η μετα την συσσώρευση των αντιθέσεων, σύγκρουση ανάμεσα στις διμετρικά αντίθετες κοινωνικές δυνάμεις.

Μια πανάρχαια αντίδραση τ' ανθρώπου μέσα σ' αφτα τα πλαίσια ήταν κι αφτη που είχε την μορφή τ' αντάρτικου. Μπορούμε με βεβαιότητα να υποστηρίξουμε, πως αντάρτικο είναι τόσο παλιό όσο και η ιδιοχτησία με την εξουσία. Βρίσκονται μαζί δεμένα σε μια ακατάλυτη σχέση.

Απο τη συλλογική χρήση αγαθων που χαρακτηρίζει τη κοινωνία του γένους, της φυλής και της κοινότητας, περάσαμε στη κοινωνία που στηρίζεται την ύπαρξη της πάνω στην ιδιοχτησία με διολχητική μορφή, περάσαμε στη φεουδαρχική κοινωνία κι επαφτη φτάσαμε στην καπιταλιστική μορφή κοινωνικής οργάνωσης. Κανένα αντάρτικο δεν ήταν σ' αφτη την πορεία ο αποφασιστικός παράγοντας της αλλαγής. Η φεουδαρχία π.χ. δεν έδωσε ποτε στην αντάρτικη δράση, που δε σταμάτησε σ' όλη τη διάρκεια της επικυριαρχίας της. Εκείνο που την ανέτρεψε ήταν η μαζική κι ολοκληρωτική κοινωνική επανάσταση που πραγματοποιήσαν οι παραγωγικές σχέσεις της φεουδαρχίας, η αστική τάξη.

Ο 19ος και 20ος αιώνες χαρακτηρίζονται απο την κυριαρχία της αστικής τάξης στην ανθρώπινη κοινωνία. Η οικονομία μεταφέρεται απο την αγροτική εκμετάλλευση και τη βιοτεχνική παραγωγή στη δημιουργία βιομηχανίας που στηρίζει στο τέλος της νεα μορφή της κοινωνίας. Οι άνθρωποι συσσωρεύονται γύρω απο τα μεγάλα συγκροτήματα μηχανων όπου ζουν δουλεύοντας - τες. Όλος ο πλανήτης πέρασε στα χέρια των αστων που τον οργάνωσαν πάνω σ' ένα πλάνο εκμετάλλευσης με στόχο το μέγιστο κέρδος. Η νέα πραγματικότητα που δημιουργήσαν οι αστοι, γέννησε ταφτόχρονα, μοιραία ή' αφτους, την αιτία της καταστροφής τους. Η καπιταλιστική παραγωγική διαδικασία γέννησε την εργατική τάξη.

Στο μέτρο που ο καπιταλισμός αναπτυσσόταν βοηθούσε αναπόφευκτα την ανάπτυξη και το μεγαλώνει της εργατικής τάξης. Για να συσσωρευτεί μεγαλύτερα κέρδη ο καπιταλισμός έπρεπε να κάνει την κότα που

πρόσφατα στη δεκαετία του 70 όπου η βαβεια και δομική καπιταλιστική κρίση που ξέσπασε έσπρωξε την εργατική τάξη προς τα μπρος.

Η ιστορία αποδείξει ότι όταν η εργατική τάξη οργανώθηκε και δρα σε μαζική κλίμακα, κάτω απο τη ρεαλιστική επαναστατική καθοδήγηση μιας μαρξιστικής ηγεσίας, δεν έχει παρα να κερδίσει. Λαμπρο παράδειγμα κι αποδείξει ταφτόχρονα είναι η επανάσταση στη Ρωσία του 17 όπου η εργατική τάξη κάτω απο τη σωστή καθοδήγηση των μπολσεβίκων μαρξιστων έκανε πραγματικότητα την πρώτη κοινωνική επανάσταση της εργατικής τάξης στον κόσμο. Αν η δράση της εργατικής τάξης μαζί με τη δράση των άλλων καταπιεσμένων τάξεων, όπως της αγροτικής, εκτυλισσόταν μέσα στα πλαίσια της επανάστασης του 17, τότε ο καπιταλισμός θα έδινε απο το πρόσωπο της. Αλλά η πραγματικότητα είναι διαφορετική.

Ο εκφυλισμός της προλεταριακής επανάστασης της Ρωσίας του 17 μετα το 1924 και η μετατροπή της σ' ένα προλεταριακό Βοναπαρτιστικό καθεστώς πλαισιωμένο απο μια γραφειοκρατία και μια «θεωρία» για το σοσιαλισμο σε μια χώρα σ' αντίθεση με το διεθνιστικό περιεχόμενο που είχε η επανάσταση στα πρώτα-της χρόνια, άλλαξε τους προσανατολισμούς της εργατικής τάξης της πάνω στη πείρα και την ιστορία της, ανέπτυξε τις δικές της μεθόδους παρατήρησης και αξιολόγησης των κοινωνικών φαινομένων και της εξελικτικής διαδικασίας που χαρακτηρίζει τη κοινωνία. Μιλάμε για το ανεπαλήθεπο και μοναδικό της όπλο, τον ιστορικό και διαλεκτικό υλισμο, τη θεωρία και πρακτική που για πρώτη φορα ολοκληρωμένα και ρεαλιστικά παρουσιάσαν οι Μαρξ και Έγκελς.

ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Οι αγώνες της εργατικής τάξης δεν έχουν πάντοτε την ίδια ένταση. Υπάρχουν περιόδους που η αγωνιστικότητα της βρίσκεται σε άνοδο και υπάρχουν περιόδους όπου συμβαίνει τ' αντίθετο. Πολλές φορές βλέπουμε την εργατική τάξη να εξαντλείται σε οικονομιστικούς αγώνες και στη συνέχεια να κούράζεται και να υποχωρεί. Άλλοτε τη βλέπουμε να αγωνίζεται στασιαστικά κάτω απο τη καθοδήγηση της ηγεσίας που δε βάλουν μπροστα μαρξιστικές επαναστατικές προοπτικές για τη κατάληψη της εξουσίας απο την εργατική τάξη. Αντίθετα καταπονούν τη δύναμη της εργατικής τάξης σε μια δράση που τη χαρακτηρίζει ο συμβιβασμός και η συνδιαίτηση με την αστική τάξη. Αφτη περίοδη η πορεία είναι για μια σειρά χρόνια στην έποχη μιας απο το τέλος του Β' παγκοσμίου πολέμου ως

των με σταλινικούς και ρεφορμιστες ηγέτες είτε κάτω απο τη καθοδήγηση ελίτικων μικροαστικών στοιχείων που είχαν αριστεριστικό χαρακτήρα ή εθνικιστικό και είχαν σα πρακτική τους την ατομική τρομοκρατία. Αφτα τα αντάρτικα κινήματα δεν είχαν πάντα το ίδιο αποτέλεσμα. Αλλά τελείωσαν με νίκη αλλά με ήττα και άλλα συνεχίζουν τη δράση τους είτε με εντατικό είτε με μειωμένο ρυθμό.

Σαν παραδείγματα έχουμε τα νικηφόρα αντάρτικα της Γιουγκοσλαβίας και της Κίνας, της Κούβας, της Αγκόλας, της Μοζαμβίκης της Ζιμπάμπουε, της Νικαράγουας. Ήταν όμως αφτο το νικηφόρο αποτέλεσμα ικανο για την εγκαθίδρυση γνήσιων εργατικών καθεστώτων; Ήταν βασισμένο πάνω στη οργανωμένη συντονισμένη και μαζική δράση του εργατικού κινήματος; Μας φτάνει να ρίξουμε μια ματια στα αντάρτικα αφτα κινήματα στη σύνθεση της δύναμης τους και στη δράση που ανέπτυξαν για να παρατηρήσουμε το αντίθετο. (Την ηγεσία την ασκούσαν κομμουνιστικά κόμματα είτε άμεσα (Γιουγκοσλαβία, Κίνα) είτε έμμεσα μέσα απο λαϊκά μέτωπα, (Αγγόλα Ζιμπάμπουε). Αλλά τι είδους ηγεσία είχαν αφτα τα κόμματα;

Ήταν μια ηγεσία που βρισκόταν κάτω απο την άμεση καθοδήγηση του Σταλινισμού. Ήταν μια ηγεσία ρεφορμιστική. Οποσδήποτε δεν ήταν μαρξιστική. Κι' αφτο για τους λόγους που αναφέρθηκαν πιο πάνω, δηλαδή τους λόγους που οδήγησαν σε εκτροπή της επανάστασης στη σοβιετική ένωση. Πράγμα που σημαίνει πασιφύρισμα για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα και περιορισμο των προοπτικων για μια εργατική επανάσταση της βιομηχανικής χώρας. Ενας άλλος παράγοντας που ενίσχυε αφτη τη κατάσταση ήταν και η καπιταλιστική άνθιση που ανέπτυξε το βιοτικό επίπεδο των εργατών στις βιομηχανικές χώρες, περιορίζοντας ακόμα πιο πολύ τις προοπτικές για επανάσταση και ενισχύοντας ταφτόχρονα την ανάπτυξη και στηρίξη του ρεφορμισμο.

Όμως η καπιταλιστική άνθιση στις βιομηχανικές χώρες σημαίνει ένταση της εκμετάλλευσης και μεγάλωμα της εξθλίωσης στις χώρες της υπανάπτυξης πράγμα που δημιουργήσε εκρηκτικές καταστάσεις. Αφτα όλα μαζί με την πραγματικότητα της ύπαρξης του σοσιαλισμο (στην Σ. Ένωση) έωτε και με παραμορφωμένη μορφή, οδήγησαν στις εκρήξεις αντάρτικων κινήματων κάτω απο ηγεσιές σταλινικές και ρεφορμιστικές. Τα αντάρτικα αφτα στηρίξαν τη δύναμη-τους πάνω στην αγροτία

Η διαφορετική πορεία που υλοποιείται μέσα απο τα αντάρτικα κινήματα, που αντλούν τη δύναμη τους κυριαπα την αγροτική τάξη, οδήγησαν και οδηγούν στα αποτελέσματα που είχε το αντάρτικο στη Κούβα τη Κίνα και τη Γιουγκοσλαβία.

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΟΠΛΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΩΝ

Ήταν φυσικό και είναι ότι σε περιόδους που η εργατική τάξη περνα μια υποκειμενική κρίση, δημιουργούνται φυγόκεντρες δυνάμεις που εκφράζονται μέσα απο μια μορφή πάλης που είναι και αντίθετη με τις μαρξιστικές ιδέες αλλά και επικίνδυνη για το σύνολο του εργατικού κινήματος. Αφτες οι δυνάμεις αποτελούνται απο στοιχεία που η σχέση τους με το εργατικό κίνημα είναι περιστασιακή, προσκόλλητο σαφώς όταν είναι δυνατό και το εγκαταλείπουν πρώτες στο πρώτο χτύπημα. Είναι ανυπόμονες γιατί τους λείπει η ιδιολογία και της χαρακτηρίζει μια σπασμοειδή δράση. Είναι δυνάμεις που εξακολουθούν καταγωγή τους στα μικρο αστικά στρώματα, η τα λουμπεν προλεταριακα, είναι αστοι διανοούμενοι ή φοιτητες. Είναι δυνάμεις που τις διακατέχει ένας μικροαστικός αναρχισμος και μια αριστοκρατική αντιμετώπιση των κοινωνικών φαινομένων. Δε δρουν μαζί και μέσα στο εργατικό κίνημα αλλά παράλληλα κι απ έξω. Είναι οι δυνάμεις που προφοδονται τη διαδικασία της ατομικής τρομοκρατίας, είναι οι δυνάμεις που συγκροτούν τα αντάρτικα πόλεμια που με τη δράση τους προσπαθουν ν' αντικαταστήσουν τη μαζική πάλη της εργατικής τάξης, είναι οι δυνάμεις εκείνες που προσπαθουν να χτυπήσουν το καπιταλισμο με τις απαγωγές τις δολοφονίες, τις ληστείες των τραπεζών τις βομβιστικές ενέργειες και τις επιθέσεις ενάντια στους κατασταλτικούς μηχανισμούς του αστικού εποικοδομηματος.

Επειδη πιστεύουμε πως μόνο οι αγώνες της εργατικής τάξης θα φέρουν την ανατροπή του καπιταλισμο παγκόσμια δε σημαίνει πως παραγνωρίζουμε το γεγονός ότι ένα αγροτικό κύρια αντάρτικο μπορεί να πολεμήσει το καπιταλισμο και να νικήσει. Αφτο συνέβη και στη Κίνα και στη Γιουγκοσλαβία. Εκείνο που μετρα είναι το αποτέλεσμα και τα αποτελέσματα στη Γιουγκοσλαβία στην Κίνα και αλλού, παρά το γεγονός ότι ήταν θετικά για την ανάπτυξη της κοινωνίας (οικονομική ανάπτυξη και λίσθη των βασικών προβλημάτων) σίγουρα δεν είναι εκείνα που έπρεπε, όπως θα ήταν αν η εργατική τάξη αγωνιζόταν και εγκαθίδρυε ένα γνήσιο εργατικό κράτος.

Στην ύπαιθρο βρίσκεται αναπτυσσόμενη η αγροτία, που σα τάξη δε μπορεί να παίζει πρωτοποριακό ρόλο σε μια επαναστατική διαδικασία (παρα μόνο κάτω απο ένα επαναστατικό μαρξιστικό πρόγραμμα δράσης στα πλαίσια μιας συμμαχίας και κάτω απο την ηγεσία της εργατικής τάξης).

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΑΓΡΟΤΕΣ, ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΥΝΚΕΝΤΡΩΜΗΝΗ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ, ΣΕ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΑΡΙΘΜΟΥΣ. ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΔΗΛ. ΑΝΑΠΤΥΓΜΗΝΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ. ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΙΡΑ ΑΠΟΔΕΙΞΕ ΠΩΣ ΜΟΝΟ ΜΕ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΣΕ ΜΑΖΙΚΗ ΚΛΙΜΑΚΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ, ΜΠΟΡΕΙ ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΑΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ ΝΙΧΗΦΟΡΑ. ΣΤΗ ΚΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΑΦΤΗΣ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΣΤΗΡΙΞΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ. ΟΙ ΣΤΑΛΙΝΙΣΤΕΣ ΟΜΩΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟ ΠΕΡΙΛΟΠΗΜΕΝΟ ΠΛΑΝΟ ΤΟΥ ΕΡΕΘΙΣΤΗ ΣΤΟΙΧΕΙΑ (ΑΡΧΗΤΕΣ, ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΟΥΣ, ΑΓΡΟΤΕΣ, ΑΣΤΟΥΣ ΚΑΘΟΛΙΚΟΥΣ, ΦΟΙΤΗΤΕΣ, ΔΙΑΝΟΥΜΕΝΟΥΣ Κ.Λ.Τ.) ΑΦΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΕΧΟΝΤΑΣ ΚΡΑΤΙΚΟ 40% ΤΗΣ

οικονομίας που ανήκε στο Σομόα. Τι γίνεται όμως με το άλλο 60% που ανήκει ακόμη στους αστους; Και πως μπορεί να προχωρήσουν οι Στανλινιστες όταν σα μέτωπο έχουν μέσα και αστους, που έχουν ένα αρκετα μεγάλο μέρος του 60% της οικονομίας στα χέρια τους; όταν τα συμφέροντα - τους είναι ριζικά αντίθετα; Η πορεία που ακολουθουν είναι μια πορεία συμβιβασμων. Το μέτωπο των Στανλινιστων στα πλαίσια των συμβιβασμων που κάνει διακηρύττει ότι δεν επιδιώκει την εξαπλώση της επανάστασης στις γύρω χώρες πράγμα που ουσιαστικά θα στηρίξει τους Στανλινιστες στη Νικαράγουα. Δηλώνουν ότι η οικονομία δε είναι μηχτη, βασισμένη και στην ιδιαιτική πρωτοβουλία και στις κρατικοποιήσεις...

Στο Σαλβαδόρ τα τελευταία 30 χρόνια σκοτώθηκαν ή σφάχτηκαν πάνω απο 50 000 άνθρωποι και το αιμοσταγες καθεστώς της αστικής τάξης ακόμη επιβιώνει. Επιβιώνει γιατί παρόλο που δεν έχει κανένα σημαντικό μέσα στη χώρα έχη τη σημαντική στρατιωτικο-οικονομική στηρίξη που του χαρίζουν οι βορειοαμερικανοι ιμπεριαλιστες.

ΟΙ ΠΑΡΑΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΚΟΥΒΑΣ

Στη Κούβα είχαμε μια διαφορετική πορεία. Η όλη πορεία ξεκίνησε σαν ένα εθνικιστικό ξεστρώμα απο μια ομάδα νεαρων εθνικιστων, με ηγέτη τον Κάστρο με την επίθεση στο οχυρο της Μονκάδα στις 26 Ιουλίου του 53'. Έξι χρόνια ήταν αρκετά για να μετατραπεί η όλη κατάσταση στη προστάθεια των νεαρων εθνικιστων σ' ένα αντάρτικο κίνημα όπου μετα απο μάχες 25 μηνων το 59 κατάφεραν να πάρουν την εξουσία απ' το δικτάτορα Μπατιστα. Στην πορεία τους οι αντάρτες άνηλσαν τη δύναμη-τους απ' το αγροτικό στοιχείο που βρισκόταν σε επίπεδο εξθλίωσης, και απο στοιχεία μικροαστικά διανοουμενιστικά και φοιτητες. Ακόμη η εργατική τάξη της χώρας αντιμετώπισε το αντάρτικο με δυσπιστία. Το δε κομμουνιστικό κόμμα της Κούβας αντιμετώπισε το αντάρτικο εχθρικά. Η δράση του ήταν στρατιωτική, με κύριο προσανατολισμο την ύπαιθρο. Φυσικά η αντάρτικη ύπαιθρο κίνημα και στις πόλεις όπου οι ανατινιές και οι δολοφονίες ήταν στην ημερησία διάταξη.

Το αντάρτικο κίνημα φυσικά δε μπορούσε να αποφύγει την εξέλιξη. Έτσι στη πορεία του άρχισε να παρουσιάζει διαμορ-

ση ενός επαναστατικού προγράμματος που συσπειρώνει. Αφτη η διαδικασία ακολουθήθηκε το 17 στη Ρωσία και μόνο μέσα απ' αφτη είχαμε τη πρώτη νικηφόρα κοινωνική επανάσταση της εργατίας.

Η διαφορετική πορεία που υλοποιείται μέσα απο τα αντάρτικα κινήματα, που αντλούν τη δύναμη τους κυριαπα την αγροτική τάξη, οδήγησαν και οδηγούν στα αποτελέσματα που είχε το αντάρτικο στη Κούβα τη Κίνα και τη Γιουγκοσλαβία.

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΟΠΛΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΩΝ

Ήταν φυσικό και είναι ότι σε περιόδους που η εργατική τάξη περνα μια υποκειμενική κρίση, δημιουργούνται φυγόκεντρες δυνάμεις που εκφράζονται μέσα απο μια μορφή πάλης που είναι και αντίθετη με τις μαρξιστικές ιδέες αλλά και επικίνδυνη για το σύνολο του εργατικού κινήματος. Αφτες οι δυνάμεις αποτελούνται απο στοιχεία που η σχέση τους με το εργατικό κίνημα είναι περιστασιακή, προσκόλλητο σαφώς όταν είναι δυνατό και το εγκαταλείπουν πρώτες στο πρώτο χτύπημα. Είναι ανυπόμονες γιατί τους λείπει η ιδιολογία και της χαρακτηρίζει μια σπασμοειδή δράση. Είναι δυνάμεις που εξακολουθούν καταγωγή τους στα μικρο αστικά στρώματα, η τα λουμπεν προλεταριακα, είναι αστοι διανοούμενοι ή φοιτητες. Είναι δυνάμεις που τις διακατέχει ένας μικροαστικός αναρχισμος και μια αριστοκρατική αντιμετώπιση των κοινωνικών φαινομένων. Δε δρουν μαζί και μέσα στο εργατικό κίνημα αλλά παράλληλα κι απ έξω. Είναι οι δυνάμεις που προφοδονται τη διαδικασία της ατομικής τρομοκρατίας, είναι οι δυνάμεις που συγκροτούν τα αντάρτικα πόλεμια που με τη δράση τους προσπαθουν ν' αντικαταστήσουν τη μαζική πάλη της εργατικής τάξης, είναι οι δυνάμεις εκείνες που προσπαθουν να χτυπήσουν το καπιταλισμο με τις απαγωγές τις δολοφονίες, τις ληστείες των τραπεζών τις βομβιστικές ενέργειες και τις επιθέσεις ενάντια στους κατασταλτικούς μηχανισμούς του αστικού εποικοδομηματος.

Επειδη πιστεύουμε πως μόνο οι αγώνες της εργατικής τάξης θα φέρουν την ανατροπή του καπιταλισμο παγκόσμια δε σημαίνει πως παραγνωρίζουμε το γεγονός ότι ένα αγροτικό κύρια αντάρτικο μπορεί να πολεμήσει το καπιταλισμο και να νικήσει. Αφτο συνέβη και στη Κίνα και στη Γιουγκοσλαβία. Εκείνο που μετρα είναι το αποτέλεσμα και τα αποτελέσματα στη Γιουγκοσλαβία στην Κίνα και αλλού, παρά το γεγονός ότι ήταν θετικά για την ανάπτυξη της κοινωνίας (οικονομική ανάπτυξη και λίσθη των βασικών προβλημάτων) σίγουρα δεν είναι εκείνα που έπρεπε, όπως θα ήταν αν η εργατική τάξη αγωνιζόταν και εγκαθίδρυε ένα γνήσιο εργατικό κράτος.

Στην ύπαιθρο βρίσκεται αναπτυσσόμενη η αγροτία, που σα τάξη δε μπορεί να παίζει πρωτοποριακό ρόλο σε μια επαναστατική διαδικασία (παρα μόνο κάτω απο ένα επαναστατικό μαρξιστικό πρόγραμμα δράσης στα πλαίσια μιας συμμαχίας και κάτω απο την ηγεσία της εργατικής τάξης).

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΑΓΡΟΤΕΣ, ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΥΝΚΕΝΤΡΩΜΗΝΗ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ, ΣΕ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΑΡΙΘΜΟΥΣ. ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΔΗΛ. ΑΝΑΠΤΥΓΜΗΝΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ. ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΙΡΑ ΑΠΟΔΕΙΞΕ ΠΩΣ ΜΟΝΟ ΜΕ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΣΕ ΜΑΖΙΚΗ ΚΛΙΜΑΚΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ, ΜΠΟΡΕΙ ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΑΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ ΝΙΧΗΦΟΡΑ. ΣΤΗ ΚΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΑΦΤΗΣ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΣΤΗΡΙΞΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ. ΟΙ ΣΤΑΛΙΝΙΣΤΕΣ ΟΜΩΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟ ΠΕΡΙΛΟΠΗΜΕΝΟ ΠΛΑΝΟ ΤΟΥ ΕΡΕΘΙΣΤΗ ΣΤΟΙΧΕΙΑ (ΑΡΧΗΤΕΣ, ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΟΥΣ, ΑΓΡΟΤΕΣ, ΑΣΤΟΥΣ ΚΑΘΟΛΙΚΟΥΣ, ΦΟΙΤΗΤΕΣ, ΔΙΑΝΟΥΜΕΝΟΥΣ Κ.Λ.Τ.) ΑΦΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΕΧΟΝΤΑΣ ΚΡΑΤΙΚΟ 40% ΤΗΣ

οικονομίας που ανήκε στο Σομόα. Τι γίνεται όμως με το άλλο 60% που ανήκει ακόμη στους αστους; Και πως μπορεί να προχωρήσουν οι Στανλινιστες όταν σα μέτωπο έχουν μέσα και αστους, που έχουν ένα αρκετα μεγάλο μέρος του 60% της οικονομίας στα χέρια τους; όταν τα συμφέροντα - τους είναι ριζικά αντίθετα; Η πορεία που ακολουθουν είναι μια πορεία συμβιβασμων. Το μέτωπο των Στανλινιστων στα πλαίσια των συμβιβασμων που κάνει διακηρύττει ότι δεν επιδιώκει την εξαπλώση της επανάστασης στις γύρω χώρες πράγμα που ουσιαστικά θα στηρίξει τους Στανλινιστες στη Νικαράγουα. Δηλώνουν ότι η οικονομία δε είναι μηχτη, βασισμένη και στην ιδιαιτική πρωτοβουλία και στις κρατικοποιήσεις...

Στο Σαλβαδόρ τα τελευταία 30 χρόνια σκοτώθηκαν ή σφάχτηκαν πάνω απο 50 000 άνθρωποι και το αιμοσταγες καθεστώς της αστικής τάξης ακόμη επιβιώνει. Επιβιώνει γιατί παρόλο που δεν έχει κανένα σημαντικό μέσα στη χώρα έχη τη σημαντική στρατιωτικο-οικονομική στηρίξη που του χαρίζουν οι βορειοαμερικανοι ιμπεριαλιστες.

Επειδη πιστεύουμε πως μόνο οι αγώνες της εργατικής τάξης θα φέρουν την ανατροπή του καπιταλισμο παγκόσμια δε σημαίνει πως παραγνωρίζουμε το γεγονός ότι ένα αγροτικό κύρια αντάρτικο μπορεί να πολεμήσει το καπιταλισμο και να νικήσει. Αφτο συνέβη και στη Κίνα και στη Γιουγκοσλαβία. Εκείνο που μετρα είναι το αποτέλεσμα και τα αποτελέσματα στη Γιουγκοσλαβία στην Κίνα και αλλού, παρά το γεγονός ότι ήταν θετικά για την ανάπτυξη της κοινωνίας (οικονομική ανάπτυξη και λίσθη των βασικών προβλημάτων) σίγουρα δεν είναι εκείνα που έπρεπε, όπως θα ήταν αν η εργατική τάξη αγωνιζόταν και εγκαθίδρυε ένα γνήσιο εργατικό κράτος.

Στην ύπαιθρο βρίσκεται αναπτυσσόμενη η αγροτία, που σα τάξη δε μπορεί να παίζει πρωτοποριακό ρόλο σε μια επαναστατική διαδικασία (παρα μόνο κάτω απο ένα επαναστατικό μαρξιστικό πρόγραμμα δράσης στα πλαίσια μιας συμμαχίας και κάτω απο την ηγεσία της εργατικής τάξης).

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΑΓΡΟΤΕΣ, ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΥΝΚΕΝΤΡΩΜΗΝΗ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ, ΣΕ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΑΡΙΘΜΟΥΣ. ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΔΗΛ. ΑΝΑΠΤΥΓΜΗΝΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ. ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΙΡΑ ΑΠΟΔΕΙΞΕ ΠΩΣ ΜΟΝΟ ΜΕ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΣΕ ΜΑΖΙΚΗ ΚΛΙΜΑΚΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ, ΜΠΟΡΕΙ ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΑΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ ΝΙΧΗΦΟΡΑ. ΣΤΗ ΚΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΑΦΤΗΣ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΣΤΗΡΙΞΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ. ΟΙ ΣΤΑΛΙΝΙΣΤΕΣ ΟΜΩΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟ ΠΕΡΙΛΟΠΗΜΕΝΟ ΠΛΑΝΟ ΤΟΥ ΕΡΕΘΙΣΤΗ ΣΤΟΙΧΕΙΑ (ΑΡΧΗΤΕΣ, ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΟΥΣ, ΑΓΡΟΤΕΣ, ΑΣΤΟΥΣ ΚΑΘΟΛΙΚΟΥΣ, ΦΟΙΤΗΤΕΣ, ΔΙΑΝΟΥΜΕΝΟΥΣ Κ.Λ.Τ.) ΑΦΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΕΧΟΝΤΑΣ ΚΡΑΤΙΚΟ 40% ΤΗΣ

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΩΝ ΜΑΡΞΙΣΤΩΝ

Καθήκον των μαρξιστων είναι να εξήγουν με υπομονη κι επιμονη τις μαρξιστικές ιδέες και τα διδάγματα της Ρωσικής επανάστασης της περιόδου του 17-22. Έχουν καθήκον να εξήγουν και να διαδίδουν τις ιδέες του μαρξισμο.

Σήμερα η εργατική τάξη είναι η απόλυτη πλειοψηφία τόσο στις αναπτυσσόμενες χώρες όσο και παραγκώματα. Αν το 17 στη Ρωσία ένα σχετικά μικρο αριθμητικά προλεταριο κατάφερε με τη σωστή μπολσεβίκη οργάνωση και τις μαρξιστικές ιδέες να κερδίσει μια επανάσταση φανταστική τι μπορούν να πετύχουν σήμερα οι εργάτες, σαν η πλειοψηφία, αν οργανωθουν πάνω σε μπολσεβίκη βάση και κάτω απο μια μαρξιστική καθοδήγηση. Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε είναι έτοιμη να γίνει πραγματικότητα η βασική μαρξιστική ιδέα που μέσα για την προλεταριακή επανάσταση στις πόλεις, με τη βοήθεια του πολέμου που διεξάγουν οι αγρότες στα «μεσοποσθεν». Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε πρέπει να πιστώσουμε πραγματικά στον ηγετικό ρόλο της εργατικής τάξης, στον αγώνα για την εργατική εξουσία και το σοσιαλισμο. Σήμερα αρκεί να ξεστρώσει μια τέτοια επανάσταση για να μετατραπη σε μια αλυσίδα επανάστασης που θα αγκαλιάσει όλες τις χώρες και θα σταματήσει μόνο αφού πάψει να υπάρχει ο καπιταλισμο.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΛΟΓΗ

Κάθε μορφή πάλης που βρίσκεται έξω απο τα πλαίσια της μαζικής επαναστατικής πάλης της παγκόσμιας εργατικής τάξης είναι καταδικασμένη στην αποτυχία.

Επιπρόσθετα, με τις διαδικασίες του αντάρτικου, στη καλύτερη περίπτωση, θα ακολουθηθεί το παράδειγμα της Κίνας, της Γιουγκοσλαβίας και της Κούβας, ενω στη χειρότερη αφτο του Σαλβαδόρ. Και στις δύο περιπτώσεις το πιο σίγουρο αποτέλεσμα θα είναι η εξαφάνιση χιλιάδων γενναίων και γνήσιων δυνάμεων των εργατων και των αγροτων σ' ένα αγώνα με αμφισβητούμενα αποτελέσματα.

Όσο ποτε άλλοτε, σήμερα, η καπιταλιστική δομη της κοινωνίας και η οικονομική εκμετάλλευση μέσα στα καπιταλιστικά μέσα, μετάτρεψαν τη πλειοψηφία της ανθρωπότητας σε εργάτες.

Οι εργάτες σήμερα, είναι οργανωμένοι όσο ποτε άλλοτε, ενω την ίδια στιγμή η αστική τάξη συρρικνώνεται και ο πλούτος συγκεντρώνεται σε λιγότερους και ολοένα πιο λίγους εκπρόσωπους-της. Έτσι είναι αρκετά εφικολο για την εργατική τάξη να αντιπαρατεθει αν οργανωμένο σύνολο ενάντια-της και να τη συντρίψει εγκαθιδρύοντας τη δική της Σοσιαλιστική κοινωνία. Γιώργος Ζαβρός

Όσο ποτε άλλοτε, σήμερα, η καπιταλιστική δομη της κοινωνίας και η οικονομική εκμετάλλευση μέσα στα καπιταλιστικά μέσα, μετάτρεψαν τη πλειοψηφία της ανθρωπότητας σε εργάτες.

Οι εργάτες σήμερα, είναι οργανωμένοι όσο ποτε άλλοτε, ενω την ίδια στιγμή η αστική τάξη συρρικνώνεται και ο πλούτος συγκεντρώνεται σε λιγότερους και ολοένα πιο λίγους εκπρόσωπους-της. Έτσι είναι αρκετά εφικολο για την εργατική τάξη να αντιπαρατεθει αν οργανωμένο σύνολο ενάντια-της και να τη συντρίψει εγκαθιδρύοντας τη δική της Σοσιαλιστική κοινωνία. Γιώργος Ζαβρός

Οι επιλογες Κληρίδη

Συνέχεια από τη 1

τοποθετήσεις που πολλές φορές ξεπερνούσαν αυτές των αριστερών κομμάτων. Ο Συναγερμένος στην αντιπολίτευση δεν είχε την ανάγκη κανενος «ρεαλισμο». Η ουσία της πολιτικής του στο κυπριακό ήταν η προετοιμασία πολεμικής αναμείτρησης. Δεν άφησε ούτε τον Καραμανλή χωρίς να τον κριτικάρει για έλλειψη αποφασιστικότητας. Και έκοψε το παν για να ενθαρρύνει τον Παπαντρεου στην εθνική του σταυροφορία.

Σήμερα ο Κληρίδης στρέφει και πάλι το τιμόνι του ΔΗΣΥ στην παλιά του πολιτική. Ήδη από πέσει άρχισε έντονος αγώνας επικράτησης μέσα στο κόμμα. Στο κυπριακό η πρώτη σοβαρή εμφάνιση της στρόφης έγινε όταν δημιουργήθηκε το θέμα αποστολής Ελληνικής μεραρχίας στον Κύπρο. Στον αρχή ο Συναγερμένος φηβήθηκε πως ο Παπανδρέου θα έστελλε πράγματι στρατό και, άνκαι κάπως μασομένη, τάχτικη ενάντια. Μόλις βεβαιώθηκε πως δεν θα σταλεί στρατός, άρχισε να υποστηρίζει την αποστολή. Η ταχτική του Συναγερμού είναι φανερή: ενθάρρυνση του Παπανδρέου (και του Κυπριακού) σε μια πορεία που δεν μπορούν να φέρουν σε πέρας για να τον φθείρουν.

Ασφαλώς η ανατροπή του Παπανδρέου δεν είναι μια εκστρατεία της δεξιάς στην Ελλάδα και στην Κύπρο που άρχισε με τους τελευταίους μήνες να παίρνει συντονισμένη μορφή. Η πολιτική του Παπανδρέου στο Κυπριακό τους δίνει την ευνοια και να τον κάμουν. Γιατί η προσπάθεια εκβιασμού του ιμπεριαλισμο με εθνικιστι-

των να προτείνουν οτιδήποτε καλύτερο.

Το πρόβλημα βρίσκεται στο ότι όλες οι πολιτικές ηγεσίες αναζητούν λύση μέσα στον καπιταλισμό. Η καπιταλιστική δυναμική μπορεί να έχει ένα απο δύο αποτελέσματα: είτε την εκμηδένιση της μιας απο τις δύο κοινότητες είτε τη διχοτόμηση-δίπλη ένωση. Για πολλούς λόγους η πρώτη πιθανότητα δεν είναι μεγάλη. Αναλύσαμε στο παρελθον γιατί δεν είναι εύκολη ούτε η ολική κατάληψη της Κύπρου απο τον Τουρκικό στρατό, ούτε μια στρατιωτική νίκη της Ελλάδας. Η πορεία του Κυπριακού οδήγησε στη δεύτερη δυνατότητα: είτε ακολουθηθεί η πορεία του ΑΚΕΛ για συνομιλίες και πάλι συνομιλίες, είτε της ΕΔΕΚ για «δυναμική εμπλοκή της Ελλάδας».

Για ν' ανακοπή αυτή η πορεία χρειάζεται η αποφασιστική δράση της εργατικής τάξης. Αν η εργατική τάξη αγωνιστεί για να πάρει την εξουσία στα χέρια της θα εθνικά ισοζύγια σταματούν να έχουν οποιοδήποτε ρόλο. Και το ταξικό ισοζύγιο σήμερα είναι αντικειμενικά με το μέρος των εργατων τόσο αφτην Κύπρο όσο και στην Ελλάδα - και πολύ σύντομα θα είναι και στην Τουρκία. Αυτό που λείπει είναι η αποφασιστικότητα απο την ηγεσία των αριστερων κομμάτων. Λείπει η θέληση και η προοπτική να λύσουν το πρόβλημα μεταξύ τους τα ελληνοκυπριακά και τουρκοκυπριακά αριστερα κόμματα παραμερίζοντας τους αστους που είναι το κύριο εμπόδιο για τη λύση. Αυτή είναι η προοπτική που απαιτούν οι περιστάσεις και θα την απαιτούν με ολοένα και πιο έντονο τρόπο.

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΧΟΥΝΤΑ ΚΑΤΡΑΚΥΛΑ

Η Οικονομική και πολιτική κρίση συνεχίζεται

Η σταθερότητα που χαρακτήριζε την πορεία της στρατιωτικής χούντας του Εβρεν στα 2 πρώτα χρόνια της θητείας της άρχισε να κλονίζεται. Οι βουλευτικές εκλογές, που οι στρατιωτικοί αναγκάστηκαν να προκηρύξουν το Νιόβρη του 83 δεν ήταν παρα η αρχή ενός κατήφορου στον οποίο η Τουρκική Χούντα άρχισε να κατρακυλά. Μια σειρά απο γεγονότα που συνέβηκαν το τελευταίο εξάμηνο επιβεβαιώνουν ότι η κατρακύλα αυτή θα συνεχιστεί και το τέλος της δε θα είναι τίποτε άλλο παρά η τελική πτώση της τουρκικής χούντας.

Το 1980 η Ουάσιγκτον βλέποντας να επιδεινώνεται συνεχώς γι' αυτήν η κατάσταση στη Μέση Ανατολή, στις Αραβικές χώρες, στην Ασία και ενώ είχε ήδη χάσει την Περσία και το Αφγανισταν, αποφασίζει να δέσει σφιχτά στο άρμα της την Τουρκία. Εκτελεστής της απόφασης αυτής ήταν ο στρατηγός Εβρεν που ανέλαβε πραξικοπηματικά την εξουσία της χώρας. Απ' εδώ και μπρος αρχίζει η εκστρατεία για το ξεριζώμα της Δημοκρατίας. Η Χούντα προσπαθεί με κάθε τρόπο να φιώσει κάθε Δημοκρατική, Αριστερή ή Επαναστατική φωνή που ακούγεται μέσα στη χώρα. Η στρατιωτική κυβέρνηση εκπληρώνει τα καθήκοντα της προωθώντας και εγκρίνοντας όλο και περισσότερους αντιδημοκρατικούς νόμους για το τύπο, τα συνδικάτα, τις απεργίες, τις συγκεντρώσεις και τις πορείες. Οι συλλήψεις και οι εκτελέσεις μελών αριστερών οργανώσεων αυξάνονται μέρα με τη μέρα. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν γύρω στις 75 χιλ. φυλακισμένοι σε 590 τουρκικές φυλακές και 20 χιλ. σε στρατιωτικές φυλακές για «τρομοκρατικές ενέργειες». Τα δε βασανιστήρια που υφίστανται οι πολιτικοί κρατούμενοι είναι φριχτά και απάνθρωπα. Το κάψιμο των γεννητικών οργάνων με τσιγάρα, το ηλεκτροσόκ, το κρέμασμα από την οροφή των κελιών για μεγάλα χρονικά διαστήματα είναι απο τις πιο συνηθισμένες μέθοδοι που χρησιμοποιούν οι Δήμοι των τουρκικών φυλακών. Οι απεργίες πείνας στες οποίες κατέρχονται οι φυλακισμένοι για καλύτερη των συνθηκών διαβίωσης τους, έχουν γίνει μια καθημερινό φαινόμενο. Αρκετοί απ' αυτούς πεθαίνουν και πολλοί άλλοι μεταφέρονται στα Νοσοκομεία σε κωματώδη κατάσταση.

Η στρατιωτική χούντα του Εβρεν προσπαθεί ακόμη να εξοντώσει τον Κουρδικό λαο για να μην έχει δικαιώματα μειονότητας. Η αλαζονία των στρατιωτικών φτάνει στο αποκορύφωμα της με τις εκτελέσεις όσων παιδιών δεν αρνούνται την Κουρδική τους καταγωγή και να «δεχθούν» την τουρκική.

ΜΠΟΥΜΕΡΑΓΚ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

Οι βουλευτικές εκλογές του Νιόβρη διεξήχθησαν κάτω απο τις πιο αντιδημοκρατικές συνθήκες, μέσα σε μια ατμόσφαιρα γεμάτη απο απειλές, πιέσεις και περιορισμούς. Στις «εκλογές» αυτές, οι συνταγματάρχες επέτρεψαν μόνο σε 3 από τα 15 κόμματα να συμμετάσχουν, ενώ στέφησαν το δικαίωμα ψήφου σε 2 εκατ. ανθρώπους για να μείνουν και πάλι τελικά, δυσχερήσιμοι απο τα τελικά αποτελέσματα. Ο Τουρκικός λαός δηλ. κατάφερε παρ' όλες τις αντιξοές συνθήκες, να μετατρέψει την εκλογική φάρσα των στρατιωτικών σε μπουμεραγκ. Οι μάζες έδειξαν την αντίδραση τους στη στρατιωτική δικτατορία μαυρίζοντας τον Τουρκόκουλ Σουνάλπ

(που υποστηρίχτηκε απο την χούντα) και ρίχνοντας τον ψήφο τους στον Οζάλ. Φυσικά, μόνο και μόνο σ' αυτό το λόγο (απο αντίδραση ενάντια στη χούντα) οφείλεται η νίκη του κ. Οζάλ και όχι στες απόψεις του για εκδημοκρατισμό της χώρας.

Πέντε μόνο μήνες μετα τις βουλευτικές εκλογές, έγινε το δεύτερο αναγκαστικό βήμα απο μέρους της χούντας για εκδημοκρατικοποίηση. Ο Εβρεν και η κυβέρνηση του Οζάλ αναγκάστηκαν στες 25 του Μάρτη, να προχωρήσουν στες εκλογές των τοπικών οργάνων, γιατί αν εδιωρίζοντο αντι να αναδειχθούν τα όργανα αυτά, η δυσφορία τόσο στο εσωτερικό της χώρας όσο και στο εξωτερικό θα ήταν πολύ μεγάλη. Το δίδυμο Εβρεν—Οζάλ, κάτω απο την πίεση του λαου κι απο την ανάγκη επίδειξης «δημοκρατίας» στο εξωτερικό επέτρεψε σε άλλα 3 κόμματα να συμμετάσχουν στες τοπικές εκλογές. Έτσι δώθηκε άλλη μια ευκαιρία στο τουρκικό λαο να δώσει ακόμα ένα χτύπημα στη χούντα. Πραγματικά τα αποτελέσματα των κοινοτικών εκλογών αποτέλεσαν κι αυτά ένα σοβαρότερο πλήγμα για τη χούντα του Εβρεν. Κύριο χαρακτηριστικό κι αυτών των εκλογών ήταν η καταπίεση, οι απειλές και ο εκφοβισμός. Παρόλες τις απειλές εκατομμύρια ψηφοφόροι απήψισαν τις πιέσεις και υποστήριξαν τα κόμματα της αντιπολίτευσης, αποκαλύπτοντας έτσι την ύπαρξη μιας πολυ ισχυρής αντιπολίτευσης έξω απο τη βουλή. Οι εκλογές απόδειξαν καθαρά πως η χούντα δεν έχει κανένα λαϊκό έρεισμα και φανέρωσαν πόσο ασταθής παραμένει το καθεστώς στη χώρα.

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΣΕ ΒΑΘΕΙΑ ΚΡΙΣΗ

Η κρίση του 79 ακολουθήθηκε απο μια ανάκαμψη στην περίοδο 80—82 (με το Μονεταριστικό μοντέλλο που πρόσφεραν στη Τουρκία το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο σε συνεργασία με τον ΟΟΣΑ και άλλες Διεθνείς Τράπεζες) για να ξαναμπει και πάλι η Τουρκική οικονομία σε μια νέα κρίση αρχες του 83.

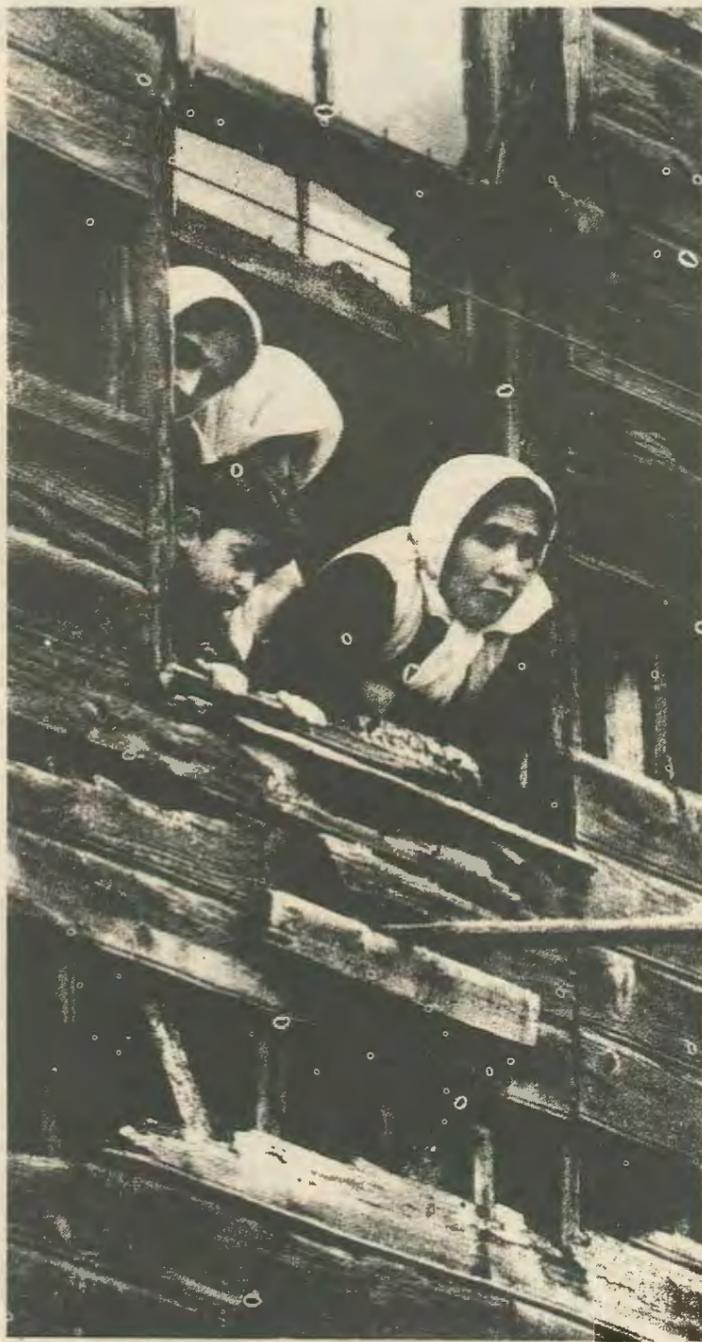
Το Μονεταριστικό μοντέλλο που πρόσφεραν οι «εμπειρογνώμονες» της οικονομίας σιγουρα δεν ήταν θαυματοουργο — το μοντέλλο αυτό ναυάγησε στη Λ. Αμερική απο καιρο. Η κατάρρευση γι' ακόμα μια φορά του μοντέλλου αυτού, συνέτριψε ταυτόχρονα και τις ψευδαισθήσεις των υποστηριχτών του που πίστευαν και ισχυρίζονταν ότι η Τουρκία θα αποτελέσει το πιο πειστικό παράδειγμα για το πως ένα αναπτυσσόμενο κράτος ξεπερνά μια βαθειά κρίση.

Οι ειδικοί εισηγήθηκαν στη Τουρκία, νέα ψηλα δάνεια (και φρόντισαν να της τα εξασφαλίσουν μια και ήταν δύσκολο να βρει απο μόνη της η Τουρκία άλλους δανειοδότες) με σκοπο να στήσουν βιομηχανία εξαγωγών μια και οι εξαγωγές

της περιορίζονταν σε γεωργικά και ανεπεξέργαστα προϊόντα. Το τίμημα όμως της αύξησης των εξαγωγών στη περίοδο 80—82 ήταν βαρυ για τον Τουρκικό λαο:

- Η εξοικονόμηση κεφαλαίου απο τους μισθους, των εργαζομένων που οι στρατηγοί και ξένοι οικονομικοί παράγοντες επέβαλαν με δικτατορικό τρόπο είχε σαν αποτέλεσμα να χάσει το 1/3 τη αξία της η αγοραστική δύναμη του μισθου των εργαζομένων. Το «μικρότερο καλάθι της νοικοκυρας» στοιχίζει τόσα πολλά που για τους εργαζομένους σημαίνει εξαθλίωση και πείνα.
- Δεν παρουσιάστηκε αύξηση στη παραγωγή των προϊόντων ενώ αυξήθηκαν οι εξαγωγές επειδή είχε περιοριστεί η ντόπια κατανάλωση και τα κόστη παραγωγής λόγω πτώσης των μεροκαμάτων.
- Η ανάγκη για αύξηση των εξαγωγών, πίεσε τις τιμές των βιομηχανικών προϊόντων κάτω του κόστους, με αποτέλεσμα χιλιάδες μικρομεσαίοι να μην κατορθώσουν να επιβιώσουν και τα κέρδη να συσσωρεύονται σε λίγα χέρια.
- Το 1982 χρεωκόπησαν 300 εταιρείες αποκλειστικά εισαγωγικές ενώ πάμπολλες μικρές επιχειρήσεις καταβροχθίστηκαν απο μεγάλες εταιρείες.
- Εσκουγχρονισμός των μέσων παραγωγής στις αγροτικές περιοχές άφησε ένα στρατο ανέργων, πρώην αγροτών μικρών μονάδων ή αγροτικών εργατών. Οι πρώην μικρομεσαίοι των επαρχιών, και οι αγρότες ξεχύθηκαν στες αρχές του 81 προς τις μεγάλες πόλεις σ' ένα τρελλο κυνηγητο για δουλειά πράγμα που ανάγκασε τη στρατιωτική χούντα να απαγορεύσει αυτήν τη κάθοδο. Η ανεργία κτυπα την χώρα ανελέητα. Το 1/5 του ενεργου πληθυσμου (3.6 εκατ.) είναι σήμερα άνεργοι, σύμφωνα με τις επίσημες πηγές.
- Το εθνικό εισόδημα κατα κεφαλή έχει πέσει στα 800 δολ. σε σύγκριση με 1.446 που ήταν το 1979.
- Το έλλειμμα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών διπλασιάστηκε και έφτασε στο τέλος του 83 τα 2 δισεκ. δολ.
- Το εξωτερικό χρέος της Τουρκίας έχει ξεπεράσει τα 16 δισεκ.

Με την άνοδο του Οζάλ στην πρωθυπουργία, «πρωτεργάτη του αγώνα εναντίον του πληθωρισμού» και συνεχιστή του οικονομικού προγράμματος του 80, οι αυξήσεις των τιμών παίρνουν τρομακτικές διαστάσεις. Η τιμή του σιταριου αυξήθηκε κατά 29.5% προκαλώντας ανάλογη αύξηση στην τιμή του ψωμιου που αποτελεί βασικό στοιχείο διατροφής. Τα φάρμακα ανατιμήθηκαν κατά το 1/4 της τιμής τους, ενώ η τιμή των τηλεφωνημάτων στες 3 μεγάλες πόλεις

Αγκυρα, Κων/πολη και Σύμωρη διπλασιάστηκε. Και ένα σωρο άλλες αυξήσεις όπως στη ζάχαρη, τσάι, τα μεταφορικά με τρένο, κλπ. Οι «ιλιγγιώδεις» αυτές αυξήσεις δεν αποτελούν για την κυβέρνηση παρα «απόλυτα αναγκαία διορθωτικά μέτρα» χωρίς τα οποία ο αγώνας κατα του πληθωρισμου, που αποτελεί την απόλυτη προτεραιότητα, δε θα μπορούσε να διεξαχθεί με επιτυχία.

ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Είναι φανερό πως ο Τουρκικός λαος με τα βαρια κι αυτα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα του θα στραφει στην αναζήτηση νέων διεξόδων και προοπτικών μακρια απο τα σημερινά κόμματα — μαριονέτες που μέχρι σήμερα παίζουν το ρόλο, που τους έταξε ο Εβρεν.

Η επιτυχία της Τουρκικής Αριστερας θα εξαρτηθει απο το πόσο θα καταφέρει να προβάλει το δικό της ανεξάρτητο ταξικό πρόγραμμα πάλης τόσο ενάντια στη χούντα, όσο και ενάντια στο ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα.

Αντλώντας μαθήματα από τα λάθη του παρελθόντος η Τουρκική Αριστερα θα πρέπει να καθορίσει ένα υγιές Σοσιαλιστικό πρόγραμμα που θα κερδίζει τις πλατειές μάζες στον αγώνα για ανατροπή της χούντας αλλά και του καπιταλιστικού συστήματος, στον αγώνα για εργατική εξουσία και Σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της

κοινωνίας, θα πρέπει αυτο το πρόγραμμα να εξηγήσει πως μόνο μέσα σε μια σοσιαλιστική κοινωνία θα υπάρξει πραγματική και ολοκληρωμένη δημοκρατία. Ακόμα θα πρέπει να εξηγήει υπομονετικά και επίμονα πως οποιεσδήποτε θεραπεία κι αν προσφέρουν οι αστοι για την αρρωστημένη οικονομία της χώρας, το μόνο που ίσως να καταφέρουν θα είναι μια προσωρινή ανάρρωση που θα βυθίσει αργότερα την Τουρκία σε μια πιο βαθειά κρίση, και πως η μόνη διεξόδος είναι ο δρόμος προς το σοσιαλισμό.

Αυτή την περίοδο που το κράτος μ' όλη του τη «μεγαλοπρέπεια» καταπιέζει το λαο, τώρα που η χώρα είναι βυθισμένη στην αθλιότητα και την ανεργία, τώρα που η λαϊκή αντίδραση ωριμάζει, δε θα είναι απραγματοποίητο όραμα η καρποφόρηση ενός τέτοιου προγράμματος και το αγκάλισμα του απο τις μάζες των εργαζομένων.

Τυχον αδυναμία της Αριστερας να προβάλει ανεξάρτητο πρόγραμμα για την εργατική τάξη κι ο περιορισμός του προγράμματος και αστικοδημοκρατικά καθήκοντα και πολιτική θα αποστερήσει την εργατική τάξη απο τις δυνατότητες που έχει να ανατρέψει το στρατιωτικό καθεστώς και να προχωρήσει ταυτόχρονα στην εγκαθίδρυση της δικής της εξουσίας.

ΔΙΕΘΝΗ

ΕΛΛΑΔΑ: ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΑΣΟΚ — ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ

Ανοίγεται νέα περίοδος ταξικής αναμέτρησης

Οι Ευρωεκλογές που θα γίνουν στις 17 του Ιούνη βρίσκουν το εργατικό κίνημα και τους αστούς να εγκαινιάζουν μια νέα περίοδο ταξικής αναμέτρησης.

Από τα αποτελέσματα των Ευρωεκλογών θα εξαρτηθεί η πορεία των γεγονότων την αμέσως επόμενη περίοδο όπου θα επακολουθήσουν δύο ακόμη εκλογικές συγκρούσεις. Αυτή της εκλογής προέδρου σε λίγους μήνες και αυτή των γενικών εκλογών για ανά-

Οι Ευρωεκλογές που γίνονται φέτος (χαρακτηρίζονται από όλες τις πλευρές σαν οι πιο πολιτικοποιημένες). Φέρνουν την εργατική τάξη και τους αστούς σε σκληρή αναμέτρηση όπου τα περιθώρια ανοχής και των δύο τάξεων στενεύουν σημαντικά λόγω της βαθιάς κρίσης του Ελληνικού καπιταλισμού. Απόδειξη του πιο πάνω είναι το απεργιακό κίνημα τους 4 πρώτους μήνες του 84 παρά το ότι δόθηκε η Αυτόματη τιμαριθμική αναπροσαρμογή, παρά τις συμφωνίες Κ.Κ.Ε - ΠΑΣΟΚ για φρενάρημα των αγωνιστικών διεκδικήσεων των εργαζομένων, παρά τους συμβιβασμούς της ΓΣΕΕ προς την εργοδοσία.

Αξίζει να αναφερθεί ότι το πρώτο τετράμηνο του 84 (σύμφωνα με επίσημα στοιχεία) απέργησαν 1,683,000 εργαζόμενοι ενώ ολόκληρο το 83 απέργησαν μόνο 1,687,000. Αποκορύφωμα όλων αυτών των κινητοποιήσεων ήταν η απεργία στα ναυπηγεία του Σκαρμαγκά, με 5000 εργάτες μετά από 27 χρόνια. Τα τελευταία δέκα χρόνια οι απεργοί μετρούν γύρω στα 16 με 17 εκατ. που σημαίνει ότι η εργατική τάξη στο σύνολο της κατέβηκε σχεδόν μέχρι και δέκα φορές απεργία.

Με τις κινητοποιήσεις του τελευταίου 4μήνου, το εργατικό κίνημα οπλισμένο με τις εμπειρίες του παρελθόντος, με τρωτικό που του δίνει η πρόσφατη νίκη του στις εκλογές του Οκτώβρη, όπου έβγαλε σαν δική του κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ συνεχίζει την ανοδική του πορεία σπρώχνοντας τις ηγεσίες του και δείχνοντας τους το δρόμο προς το σοσιαλισμό, ξεπερνώντας εμπόδια που η ίδια η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ προσπάθησε να βάλει (π.χ. το άρθρο 4) παίρνοντας πλειοψηφία στις εργατικές συνελεύσεις με 60-70%.

Αυτές οι γιγάντιες κινητοποιήσεις των εργαζομένων έρχονται να γίνουν σε συνθήκες έστω αναμικτής διεθνούς οικονομικής ανάκαμψης για το 83-84 που όμως ο καθυστερημένος Ελληνικός καπιταλισμός αδυνατεί να εκμεταλλευτεί.

Έτσι συνεχίζει η Ελληνική οικονομία, να έχει τον πιο ψηλό ρυθμό πληθωρισμού από όλες τις χώρες της ΕΟΚ με ποσοστό 20%, με την ανεργία να υπερδιπλασιάζεται από το 79 που μετρούσε 160 χιλ. ανεργούς και σήμερα να ξεπερνά τις 350 χιλ. ποσοστό 10%.

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΕΓΓΥΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ

Μπροστά σ' αυτά τα αδιέξοδα που έχει οδηγήσει ο καπιταλισμός στην Ελλάδα αντι που η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ να στηριχτεί στους εργάτες προσπαθεί να συμβιβάσει τα ασυμβίβαστα ταξικά συμφέροντα. Ωστόσο η λογική της στήριξης

της «ιδιωτικής πρωτοβουλίας» την αναγκάζει να κάνει ολόένα και μεγαλύτερες παραχωρήσεις στους βιομήχανους και λιγότερες στους εργάτες, τους αγρότες και μικρομεσαίους. Σαν αποτέλεσμα η πολιτική αυτή απαγορεύει τους εργαζόμενους, φθείρει το ΠΑΣΟΚ και το μπλοκ της αλλαγής.

Δίνει μ' αυτό το τρόπο τα περιθώρια στους αστούς και στο κόμμα τους τη Ν.Δ. να ανασυντάσσονται και να προετοιμάζονται για την αντιμετώπιση τους. Είχαμε την πρόσφατη επίθεση των βιομηχάνων, ενάντια στη κυβέρνηση κατά τη διάρκεια της γενικής Συνέλευσης του Συνδέσμου εργοδοτών και βιομηχάνων ενάντια στον Υπουργό Εθνικής Οικονομίας που εκπροσωπούσε την κυβέρνηση, που εξερράγη με τις αποδοκιμασίες «αίσχος» και με δυνατά ειρωνικά επιφωνήματα «ου», «έξω» κ.λ.π.

Οι αστοί παρά τις παροχές, τα κίνητρα και τις κολακείες της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ δεν πρόκειται ποτέ να το εμπιστευτούν γιατί ξέρουν ότι το στηρίζει το πανίσχυρο εργατικό κίνημα (το 81 η αριστερά πήρε το 60%) που σήμερα φτάνει σε αριθμούς αλλά και οργάνωση σε τρομακτικά επίπεδα. (Το 81 οι συνδικαλισμένοι εργάτες ήταν περίπου 280.000. Σήμερα έχουν ξεπεράσει τις 600.000 σύμφωνα με τη ΓΣΕΕ όπου στα 500 μεγαλύτερα εργοστάσια που ελέγχουν σχεδόν όλη τη βιομηχανία με 200 χιλ. εργάτες το ποσοστό των συνδικαλισμένων εργαζομένων ανέρχεται στο 80-100%!!)

Οι λόγοι που η Αστική τάξη ανέχεται σήμερα την κυβέρνηση είναι μόνο και μόνο γιατί δεν μπορεί ακόμα να την συντρίψει όπως έκανε το 65-67 λόγω ακριβώς της δύναμης του εργατικού κινήματος όπως φάνηκε στις απόπειρες για πραξικόπημα που γίνανε τον Ιούνη του 1982 και πρόσφατα τον Φλεβάρη του 83.

ΤΟ 1ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ-ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΘΕΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Το 1ο Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ που τελικά έγινε με καθυστέρηση 10 χρόνων με το αιτιολογικό ότι το «κίνημα» είναι ανώριμο (αυτό το κίνημα που το 13% το έκανε 25% και το 81 48%) έδειξε από την μια τον έντονο προβληματισμό της βάσης για τις επιλογές της ηγεσίας του και από την άλλη τις διαθέσεις της βάσης να παλαιώσει μέσα από το κόμμα, που η ίδια έκτισε κι έσπρωξε στην κυβέρνηση, για να γίνει το ΠΑΣΟΚ οργάνωση

δείξη νέου κοινοβουλίου το πολύ σε ένα χρόνο.

Αυτές οι αναμετρήσεις που προβλέπεται να πάρουν τη μορφή έντονης ταξικής αντιπαράθεσης θα καθορίσουν σε μεγάλο βαθμό τη πορεία του εργατικού κινήματος για τα επόμενα 3 με 4 χρόνια που προβλέπεται να είναι καθοριστικές για την πορεία προς το Σοσιαλισμό.

εξουσίας στη πάλη ενάντια στο κεφάλαιο και για πραγματική εργατική εξουσία.

Παρά τις χιλιάδες διαγραφές Αριστερών αγωνιστών και μαχητών εργατών από την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ τα τελευταία χρόνια, παρά τους συνεχείς διορισμούς εμπειστών στις διάφορες επιτροπές στα διάφορα επίπεδα τους κομματικού μηχανισμού, παρά τις διάφορες μανούβρες, διώξεις κ.λ.π. ενάντια στα αριστερά στελέχη της βάσης εντούτοις η αριστερά κατάφερε όχι μόνο να στείλει τους αντιπροσώπους της στο συνέδριο αλλά και να στείλει στέλεχη της στην ίδια τη Κ.Ε.

Η εισήγηση της Κ.Ε. που κατέβηκε στη βάση μόνο 1 1/2 μήνα πριν από το συνέδριο (σύμφωνα με το καταστατικό έπρεπε να κατεβεί 4 μήνες πριν το συνέδριο) καταψηφίστηκε στο σύνολο της από το 95% των τοπικών οργανώσεων ή έκαναν τέτοιες προτάσεις που την άλλαζαν ολοκληρωτικά.

Στις μοναρχιακές και τομεακές συνελεύσεις (δευτεροβάθμια όργανα των κλαδικών οργανώσεων) ήταν εξίσου έντονος ο προβληματισμός και η κριτική.

Από τον τομέα των εργοστασιακών έγινε καταγγελία για τον Δασκαλάκη (Υπεύθυνο του Συνδικαλιστικού του ΠΑΣΟΚ) ότι επαζάρει και έσπαζε τις απεργίες, π.χ. είπε στους κλωστοϋφαντουργούς να κάνουν απεργία με αντάλλαγμα να υπογράψει το ΚΚΕ τη σύμβαση στην Εθνική Τράπεζα.

Συνδικαλιστές κατάγγειλαν ότι παραοργάνωση του ΠΑΣΟΚ τους εκβιάζει να σπάζουν τις απεργίες με απειλές, με ταθέσεις, απολύσεις κ.λ.π.

Στην προσπάθεια ν' απαντήσει η ηγεσία στο ζήτημα του Καραμανλή είπε ότι δεν χαρίζει τον Καραμανλή στην Αστική τάξη και πήρε την απάντηση από τη βάση: να το βάλουμε στο κόμμα και στην οργανωτική επιτροπή του συνεδρίου.

Όταν ρωτήθηκε η ηγεσία γιατί δεν ανοίγει το φάκελλο της

Κύπρου η απάντηση που δόθηκε ήταν ότι θάπρεπε να τον είχαμε ανοίξει από το 81, αλλά αφού δεν τον ανοίξαμε δεν μπορούμε να τον ανοίξουμε τώρα γιατί θα δώσει προσχήματα στον Ντενκκίτς τώρα με την ανακήρυξη κράτους, για τα εγκλήματα που έκανε η χούντα και θα είναι εις βάρος της υπόθεσής μας. (Ας θυμηθούμε τι έλεγε ο Παπανδρέου πολύ πιο πριν που καλούσε την δεξιά να ανοίξει το φάκελλο. Η δεξιά απαντούσε ότι θα βλάψει την εθνική ενότητα και συμφέροντα ο δε Παπανδρέου ρωτούσε: «Είναι προτιμότερο να είναι ανάμεσα μας οι εθνικοί μειοδότες, αυτό εξυπηρετεί το εθνικό συμφέρο;»)

Σε κατηγορίες της ηγεσίας ότι οι προτάσεις της βάσης αφήνουν απόψεις από άλλες ομάδες: όπως Τροτσκιστές κι «εξέκλιμα» (Μαρξιστική τάση του ΠΑΣΟΚ) τους γιουχαΐζαν τα μέλη και στελέχη φωνάζοντας ότι «εχουμε χορτάσει από ταμπέλλες, θέλουμε πολιτική αντιπαράθεση».

Το ίδιο έντονη ήταν και η κριτική και στο ίδιο το Συνέδριο όπου το κέντρο βάρους από την Αριστερά ρίχτηκε σε ζητήματα όπως κοινωνικοποιήσεις, σύνταγμα, Καραμανλής, ΕΟΚ, ΝΑΤΟ.

Καυστική ήταν η κριτική όσον αφορά την πολιτική της στήριξης στην ιδιωτική πρωτοβουλία.

Τα βασικά ερωτήματα ήταν: «Μας λέγατε παλιότερα ότι η ιδιωτική πρωτοβουλία είναι ο ακρογωνιαίος λίθος του καπιταλιστικού συστήματος. Τώρα μας λέτε ότι στηρίζομαστε στην ιδιωτική πρωτοβουλία, δηλαδή στηρίζομαστε στο καπιταλιστικό σύστημα;»

Σύντροφος από την Κρήτη ρωτά:

«Τι μας λέτε πως θα πάμε στο Σοσιαλισμό με ατομική ιδιοκτησία. Αν δεν πάρουμε τα εργοστάσια πως θα πάμε στο σοσιαλισμό. Και άμα δεν τα δώσουμε, με το χαιρίρι». Χαρακτηριστικές ήταν οι αντιδράσεις των συνέδρων στις αυθαι-

ρεσίες του προεδρείου που δεν έβαλε προτάσεις και ψηφίσματα αριστερών συντρόφων σε ψηφοφορία, με αποκορύφωμα τη μομφή που έγινε στο προεδρείο και συσπείρωσε 300 ψήφους.

Μέλος της Κ.Ε. που για ενόνητους λόγους κρατάει την ανωνυμία του κατάγγειλε ότι η εφορευτική επιτροπή έβαλε σταυρούς σε πρόσωπα που είχε προτείνει ο Α. Παπανδρέου. Χαρακτηριστικό ότι ο Γιαννόπουλος, Υπουργός Εργασίας, βγήκε τέταρτος από το τέλος, 137ος στη σειρά.

Ας σημειωθεί ότι τα αποτελέσματα βγήκαν μετά ενάμιση μέρα ενώ υπήρχε ηλεκτρονικός υπολογιστής που δεν χρησιμοποιήθηκε σκόπιμα και μπορούσε να τα βγάλει σε λίγες ώρες.

Ας σημειωθεί ότι οι 600 από τους 2.500 συνέδρους ήταν διορισμένοι από την ηγεσία. Ψήφισαν δε αντικαταστατικά και τα άτομα της περιφρούρησης.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ ΣΕ ΣΟΣ. ΕΥΡΩΠΗ

Όσα συνέβηκαν κατά την προσυνεδριακή περίοδο και στο ίδιο το συνέδριο όσο και τα γεγονότα των εργατικών κινητοποιήσεων του τελευταίου 4μήνου μας δείχνουν την τεράστια δύναμη, προβληματισμό και διάθεση του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα αλλά και παγκόσμια να προχωρήσει να συντρίψει την αντίδραση της αστικής μειοψηφίας και να πάρει στα χέρια του την εξουσία.

Μας δείχνουν όμως ταυτόχρονα και την έλλειψη εμπειροσύνης σ' αυτή τη δύναμη από την ίδια την ηγεσία αυτού του κινήματος.

Αποδεικνύεται μέσα από όλα αυτά τα γεγονότα ότι αυτοί που δεν είναι ώριμοι για να προχωρήσει η αλλαγή είναι οι ηγέτες και όχι οι εργάτες.

Η περίοδος που ξανοίγεται μπροστά μας θα είναι περίοδος ταξικών αγώνων ενάντια στα σχέδια της αστικής τάξης που αρχίζει να σηκώνει κεφάλι.

Γι αυτό χρειάζεται η Εργατική τάξη να οπλιστεί με ένα ξεκάθαρο σοσιαλιστικό πρόγραμμα.

Ταυτόχρονα η εργατική τάξη χρειάζεται να χτυπά τις γραμμές της ενομένων όταν θα δίνει τη μάχη.

Με αυτή την έννοια πιστεύουμε ότι μια ανοικτή συνεργασία του ΠΑΣΟΚ με το Κ.Ε.Ε. στη δράση, από την ηγεσία μέχρι τη βάση, σ' όλα τα επίπεδα, πάνω σε ένα πρόγραμμα σοσιαλιστικών μέτρων θα ενθουσιάσει όλο το εργατικό κίνημα και θα ανοίξει το δρόμο για το σοσιαλισμό. Το ΠΑΣΟΚ μπροστά στις ερχόμενες Ευρωεκλογές χρειάζεται να προβάλει και να επιδώσει την συνεργασία των Σοσιαλιστικών, Σοσιαλδημοκρατικών και κομμουνιστικών κομμάτων της Ευρώπης αλλά πάνω σε ένα ταξικό Σοσιαλιστικό πρόγραμμα δράσης ενάντια στην ανεργία, τον πληθωρισμό, για μια Σοσιαλιστική Ελλάδα μέσα σε μια Σοσιαλιστική Ευρώπη.

Ανταπόκριση από την Αθήνα
Επιμέλεια: ΜΑΖΟΣ

«Βρετανία — Αστυνομικό Κράτος 1984»! Η ΘΑΤΣΕΡ ΚΗΡΥΤΤΕΙ ΤΑΞΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ

Οι Βρεταννοί εργάτες στην αντεπίθεση με πρωτεργάτες τους μαρξιστές

Ενω η απεργία των ανθρακωρύχων στην Βρετανία η πιο σημαντική απεργία των τελευταίων δεκαετιών μπαίνει στον 4ο μήνα η ταξική αναμέτρηση αρχίζει να παίρνει αιματηρές διαστάσεις. Οι επιθέσεις, οι συλλήψεις, οι τραυματισμοί κι οι ανακρίσεις απεργών έχουν γίνει καθημερινό χαρακτηριστικό φαινόμενο.

Στην διαδήλωση 40,000 απεργών και των οικογενειών τους στο Μάνσφιλντ έφιπποι αστυνομικοί επέμβηκαν ενώ διαλυόταν ήσυχα η διαδήλωση και χτύπησαν άγρια γυναίκες και παιδιά με γκλομπς. Το ότι η αστυνομία άρχισε «να τα χάνει» φάνηκε κι από το γεγονός της σύλληψης του ηγέτη των 186,000 ανθρακωρύχων Άρθουρ Σκάργκιλ ενώ βρισκόταν σε πικετοφορία έξω από ανθρακωρυχείο. «Βρετανία — Αστυνομικό Κράτος 1984» φώναζε ενώ συλλαμβανόταν ο Σκάργκιλ. Το μήνυμά του έφτασε μέσω της Τ.Β. όχι μόνο στις Βρετανικές μάζες αλλά και έξω από τη Βρετανία (μέχρι και το ΡΙΚ).

Κι η καταγγελία του δεν αποτελεί μεγάλη υπερβολή. Η Θάτσερ κινείται ραγδαία στην επιβολή ενός βοναπαρτιστικού κράτους. Οι αποφάσεις παίρνονται συνεχώς από λιγότερους εγκεφάλους — κάποτε από το δικό της μόνο — χωρίς καν να ρωτάται το υπουργικό Συμβούλιο και σίγουρα μακριά από τον έλεγχο του κοινοβουλίου.

Σοβαρό μειονέκτημα για την απεργία παραμένει η επιμονή μέρους των ανθρακωρύχων (στο Νότιγγχαμ) να παραμένουν στις δουλειές τους.

Η Μαρξιστική πτέρυγα του Εργατικού κόμματος που βρίσκεται στην πρωτοπορεία των «ιπταμένων πικετοφόρων» και στην οργάνωση της οικονομικής κι άλλης αλληλεγγύης προς τους απεργούς υποστηρίζει την διεξαγωγή μιας αποφασιστικής καμπάνιας αδελφικής πληροφόρησης των ανθρακωρύχων που εργάζονται με επισκέψεις από σπίτι σε σπίτι. Το κέρδιμα τους στην απεργία θα δημιουργήσει 100 φορές πιο ευνοϊκές συνθήκες για γενίκευση της απεργίας.

Ήδη η υποστήριξη που παίρνουν οι ανθρακωρύχοι είναι εξαιρετική περιλαμβανομένης της Γενικής Απεργίας στη Σκωτία. Το Εργατικό Κόμμα για παράδειγμα κάλεσε, μετά από πρόταση του Μαρξιστή ηγέτη της Σοσιαλιστικής Νεολαίας, όλα τα μέλη του κόμματος να δίνουν 50 πέννες τη βδομάδα για τους απεργούς.

Σ' ολόκληρη τη χώρα γίνονται συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις και έρανοι σε πρωτοφανή κλίμακα για τη μεταπολεμική Βρετανία.

Μέσα στην αδυναμία της δεξιάς ηγεσίας του Κογκρέσσο των Συνδικάτων (TUC) είτε να φρενάρει τις απεργίες είτε να αντιμετωπίσει την άγρια επίθεση της Θάτσερ ο Γεν. Γραμματέας Λεν Μάρρεϋ (της δεξιάς πτέρυγας) αποφάσισε να παραιτηθεί.

Αυτό γίνεται σε μια εποχή εντόνου αναβρασμού μέσα στα συνδικάτα όπου η νεολαία και οι μαρξιστές άρχισαν να παίρνουν πρωταγωνιστικό ρόλο. Μια ένδειξη της metamorphosis που συντελείται στα συνδικάτα ήταν και η τεράστια επιτυχία που είχε

η διοργάνωση Συνδιάσκεψης της ενωμένης αριστεράς που καλέστηκε με πρωτοβουλία των Μαρξιστών του εργατικού κόμματος που συσπειρώνονται γύρω από την εφημερίδα Μιλταντ.

Στο Συνέδριο που έγινε τέλος του Μάρτη επήραν μέρος 2,200 καλεσμένοι συνδικαλιστές αντιπρόσωποι που καταδίκασαν την ανίκανη δεξιά ηγεσία του Κογκρέσσο κι έβαλαν μπροστά ένα μαχητικό πρόγραμμα δράσης. Οι Απεργιοί ανθρακωρύχοι έκαναν έντονη την παρουσία τους στη Συνδιάσκεψη, όπως και στο Συνέδριο της Σοσιαλιστικής Νεολαίας (που ελέγχεται απόλυτα από τους Μαρξιστές) που έγινε στα μέσα του Απριλίου.

Η ένταση της ταξικής πάλης στη Βρετανία έχει αρχίσει να καταρρακώνει τη δημοτικότητα της Θάτσερ.

Έτσι, στις εκλογές για την τοπική Αυτοδιοίκηση που έγιναν στις αρχές του Μάη οι συντηρητικοί έπαθαν μια πραγματική πανωλεθρία, χάνοντας παντού — ιδιαίτερα χάνοντας την τοπική διοίκηση όλων των πόλεων ακόμα και σε μερικές κομπούλες όπου ζουν κύρια μεσοαστοί.

Ένα από τα πιο σημαντικά αποτελέσματα ήταν και το κέρδιμα απόλυτης πλειοψηφίας από την αριστερή πτέρυγα του εργατικού κόμματος στο Λίβερπουλ (όπως και στο Μάντσεστερ και άλλου). Η σημασία του αποτελέσματος αυτού βρίσκεται στο γεγονός ότι το τοπικό συμβούλιο της Λίβερπουλ αρνείται να υλοποιήσει τους προϋπολογισμούς της Θάτσερ για το Λίβερπουλ που προνοούν περικοπές, κλείσιμο κοινωνικών υπηρεσιών κι απώλεια χιλιάδων θέσεων (πριν λίγες βδομάδες μπουκοταρίστηκε στον αγώνα της από 6 συμβούλους της δεξιάς πτέρυγας του εργατικού Κόμματος) η αριστερή πτέρυγα με πρωτεργάτες τους Μαρξιστές συμβούλους. (Το Εργ. Κόμμα του Λίβερπουλ ελέγχεται από τους Μαρξιστές) θα συνεχίσει μέχρι τέλος του αγώνα που άρχισε ελπίζοντας να τραβήξει με το μέρος της και τα συμβούλια των άλλων πόλεων σε ένα συνδυασμένο αγώνα — σύνδεμένο με τους ανθρακωρύχους και το υπόλοιπο εργατικό κίνημα — ενάντια στη Θάτσερ.

Η υποστήριξη που έχει κερδίσει το Δημοτικό Συμβούλιο είναι πραγματικά πρωτοφανής. Στις 29 του Μάρτη έγινε στο Λίβερπουλ μια από τις μεγαλύτερες τοπικές Γενικές Απεργίες στην ιστορία της Βρετανίας. Η πόλη παράλυσε κυριολεκτικά. Ένα ζωντανό πλήθος των 50,000 αποθέωσε το Δημοτικό Συμβούλιο και διαδήλωσε την αποφασιστικότητα του να σταθεί δίπλα στο Συμβούλιο μέχρι να γονατίσει η Θάτσερ.

Το βρετανικό προλεταριάτο βγαίνει από την εποχή της ταξικής ηρεμίας και μπαίνει αποφασιστικά στο δρόμο της κατάχτησης των οργανώσεων και των κομμάτων από τα χέρια των δούρειων ιππων της αστικής τάξης, στο δρόμο της επανάστασης και του σοσιαλισμού.

Δώρος Μ.

50,000 εργαζόμενοι μπροστά στο δημαρχείο του Λίβερπουλ. Ο Θατσερισμός δεν θα περάσει!

Το Γερμανικό προλεταριάτο σε πρωτοφανείς κινητοποιήσεις

Ο μεγαλειώδης απεργιακός χειμαρρός που ξέσπασε στη Δυτική Γερμανία τον Μάιο για την καθιέρωση των 35 ωρών εργασίας χωρίς μείωση στες απολαβές, με αποκορύφωμα τη μαχητική διαδήλωση 200—250 χιλιάδων εργατών μετάλλου στη Βόννη στις 28/5 αποτελούν σημάδια του ανοιγματος μιας εντελώς νέας εποχής για το Γερμανικό και γενικά το Ευρωπαϊκό προλεταριάτο.

Ο αγώνας για το 35ωρο στην Ευρώπη συνδιασμένοι με τον αγώνα στις ΗΠΑ για 32 ώρες εργασίας αρχίζει να μετατρέπεται σε κύρια αιχμη του παγκόσμιου προλεταριάτου που μαστιγίζεται από τη μαζική ανεργία.

Η ανεργία στην ίδια τη Γερμανία έχει φτάσει τα 10% δηλ. 2.4 εκατομμύρια. Η μείωση των ωρών εργασίας στις 35 ώρες θα δημιουργήσει 1.1 εκατ. δου-

Αουντι, BMW, Πόρσε; Όπελ και Φολκσβάγκεν.

Έντρομη η Γερμανική αστική τάξη προχώρησε σύμφωνα με το περιοδικό «Στερν» σε στρατιωτικές ασκήσεις προετοιμασίας για εμφύλιο πόλεμο στις οποίες χρησιμοποιήθηκαν βαριά πυροβόλα και χειροβομβίδες για ν' αντιμετωπιστούν υποτιθέμενες «ομάδες εξτρεμιστών» κατά τη διάρκεια εξέγερσης που «σημειώνεται στη Δυ-

Αποψη της συγκέντρωσης 200.000 απεργών στη Βόννη.

Στην πρωτοπορεία των πρωτοφανών απεργιακών αγώνων βρίσκεται το συνδικάτο I.G. Μεταλλ (εργάτες Μετάλλου) το οποίο με τα 2,6 εκατ. εργάτες μέλη του είναι το μεγαλύτερο συνδικάτο στη Δυτική Ευρώπη.

Η Δυτ. Γερμανία είναι η μεγαλύτερη οικονομία στον κόσμο μετά τις ΗΠΑ, τη Σοβ. Ένωση και την Ιαπωνία. Είναι η δεύτερη πιο μεγάλη οικονομία στις εξαγωγές μετά τις ΗΠΑ και η πιο σημαντική στη Δυτ. Ευρώπη.

Είναι γι' αυτό που οι εργάτες όλου του κόσμου έχουν στρέψει το βλέμμα τους στις πανίσχυρες μεραρχίες του Γερμανι-

λεις. (Η μείωση κατά 1 ώρα στη Γαλλία διέσωσε 150,000 δουλειές).

Οι απεργίες κινδυνεύουν, σύμφωνα με τους Φινάνσιαλ Τάιμς, να φρενάρουν την μικρή οικονομική ανάκαμψη που παρατηρείται στη Γερμανία κι ολόκληρη τη Δυτ. Ευρώπη.

Η δεξιά αντιδραστική Κυβέρνηση Κολ και οι εργοδότες έχουν αντιδράσεις με λύσσα στις εργατικές κινητοποιήσεις.

Γύρω στους 320,000 εργαζόμενοι βρίσκονται ήδη εκτός εργασίας λόγω απεργιών, λοκ-άουτ και απολύσεων ενώ έχουν κλείσει τα εργοστάσια παραγωγής των εταιρειών Μερσεντες,

Γερμανία μετά από μεγάλες και μακροχρόνιες απεργίες για τη μείωση της εβδομάδας εργασίας»!

Οι δεκαετίες σχετικής ηρεμίας και «ταξικής ειρήνης» έχουν τελειώσει μπροστά στην αδυναμία των Γερμανών καπιταλιστών να διατηρήσουν το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Με τους αγώνες που έχει αρχίσει η Γερμανική Εργατική τάξη μπαίνει ξανά, όπως στις δυο πρώτες δεκαετίες του αιώνα, στην πρωτοπορεία κι αποχτά ένα ηγετικό ρόλο στον αγώνα για το σοσιαλισμό σ' ολόκληρο τον κόσμο. Δώρος Μ.

Οι εργοδότες προετοιμάζουν επίθεση

Η εργατική τάξη πρέπει να αντεπιτεθεί

συνέχεια από τη σελ. 2

με ήττα. Αν αφαιρεθεί το τιμαριθμικό έστω έτσι που παραχωρείται με καθυστέρηση 6 μηνών θα 'ναι ένα κτύπημα στο βιοτικό μας επίπεδο και δεν πρέπει να χαριστεί έτσι εφκολα στον Αβρααμίδη και στους αστούς για να θησαυρίζουν κι άλλο.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΤΕΧΝΙΩΝ

Μπροστα σαφείς τις επιθέσεις των αστών πρέπει

να είμαστε προετοιμασμένοι. Όμως ορισμένες δηλώσεις συντεχνιακών ηγετών δεν μπορούν παρα να προκαλέσουν ανησυχία στους εργαζομένους.

Η ομιλία του συν. Παύλου Διγκλή στην Πρωτομαγιάτικη εκδήλωση της ΠΕΟ που άφησε να νοηθεί ότι η Π.Ε.Ο. θα δεχτεί οι εργάτες να δέχονται θυσίες όπως σ' όλη τη μετανεξαρτησιακή περίοδο όπως μετα το πραξικόπημα και την εισβολή για το καλό της «Εθνικής Οικονομίας» τείνουν να σπρώξουν την εργατική τάξη να πέσει ξανά στη παγίδα των αστών.

Η εργατική τάξη έκανε θυσίες μετα τα γεγονότα του '74 έφτασε σε σημείο να συμπίεστον τα μεροκάματα της μέχρι και 20%—25%, έβαλε φρένο στα αιτήματα της για να φτιάξουν οι αστοι και να περιφανεύονται για το επιχειρηματικό τους δαιμόνιο και το «οικονομικό τους θαύμα». Μέσα σε συνθήκες κρίσης και αδιεξόδων του συστήματος οι αστοι επιχειρούν ξανά με καλύψη το εθνικό πρόβλημα να τα φορτώσουν στους εργαζομένους για να διαφυλάξουν τα κέρδη τους. Το να μιλούμε και να καλούμε σήμερα την

εργατική τάξη να προστατέψει την εθνική οικονομία τα κέρδη των κεφαλαιοκρατών είναι σαν να ταυτιζόμαστε με τους ίδιους τους αστούς. Το να ζητούμε από την εργατική τάξη να περιορίσει την κατανάλωση όπως κάνει η Χαραυγή αποπροσανατολίζουμε την εργατική τάξη και την εμποδίζουμε να συνειδητοποιήσει τους πραγματικούς αίτιους της κρίσης.

Η ΔΕΟΚ

Με την πρόσφατη απόφαση του Κεντρικού Συμβουλίου της η ΔΕΟΚ έδειξε πως έχει τη δυνατότητα να κάνει σωστές διαπιστώσεις. Καταγγέλει τους εργοδότες και την κυβέρνηση ότι προ-

σπαθούν να φορτώσουν «στους ώμους των εργαζομένων» τα προβλήματα της οικονομίας και καλεί την εργατική τάξη να οργανωθεί «στο δρόμο της ταξικής πάλης». Οι διαπιστώσεις πρέπει όμως να πλαισιωθούν μ' ένα ριζοσπαστικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα που θα περιλαμβάνει την κρατικοποίηση των βασικών τομέων της οικονομίας για να μπορέσουν να υλοποιηθούν τα μέτρα που προτείνονται.

Το κυριώτερο όμως πρόβλημα της ΔΕΟΚ, εκτός από τις οργανωτικές αδυναμίες, τη στελέχωση και τη μαζικοποίηση παραμένει η σωστή πολιτική σύνδεση από μέρους ΕΔΕΚ της ταξικής πολιτικής που θέλει να ακολουθήσει η Συντεχνία.

Οι οποιεσδήποτε σωστές διαπιστώσεις κατανοούν ανώφελος απ τη στιγμή που η ΕΔΕΚ συμμαχεί με την κυβέρνηση πάνω σε άλλα θέματα όπως το Εθνικό, πολιτική που υποστηρίζει και η ηγεσία της ΔΕΟΚ. Το ζήτημα είναι καθαρό. Ή είσαι με το μέρος της αστικής τάξης ή με το μέρος των εργατών μέχρι το τέρμα. Μέση λύση δεν υπάρχει, ιδιαίτερα σε συνθήκες καπιταλιστικής κρίσης.

Η σύγχυση που επικρατεί ανάμεσα στις ηγεσίες των συνδικαλιστικών οργανώσεων είναι φυσικό να μεταφέρεται και στις πλατείες μάζες των εργαζομένων. Για να αποφευχθούν ακριβώς τέτοιες συγχύσεις πρέπει να

μνη στην εργατική τάξη ένα πρόγραμμα πάλης πάνω σε μια ταξική βάση που πρωταρχικό σκοπό θα έχει να ενώσει την εργατική τάξη σε ένα κοινό μέτωπο και να της δώσει τα απαραίτητα εφόδια να αντιμετωπίσει και να τσακίσει τα χτυπήματα των αστών.

Αυτό το κοινό μέτωπο πρέπει να βρει την οργανωτική του μορφή σ' ένα Κογκρέσσο των συντεχνιών. Αυτό είναι πάγιο αίτημα όλων των εργατών που όμως οι ηγέτες των συντεχνιών το καταχνιάζουν. Το πόσο έφκολα μπορεί να γίνει το βλέπουμε ξεκάθαρα και σήμερα από την κοινή στάση εργασίας για τον Φόρο.

Το Κογκρέσσο, μέσα από τις δημοκρατικές διαδικασίες που θα αναπτύξει με την συμμετοχή των εγκλεγμένων αντιπροσώπων της εργατικής τάξης στο πάρσιμο των αποφάσεων θα γίνει ένα πανίσχυρο όπλο στα χέρια των εργατών.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Η δημιουργία του Κογκρέσσου βέβαια δεν είναι αυτοσκοπός. Χρειάζεται και ένα πρόγραμμα το οποίο πρέπει να αντιτάξουμε στο αντεργατικό πρόγραμμα των

αστών, πρόγραμμα που θα μας βγάλει από την κρίση και θα σπρώχνει την κοινωνία μπροστα. Ένα τέτοιο πρόγραμμα πρέπει να αγκαλιάσει όλα τα βασικά ζητήματα που απασχολούν τους εργαζομένους (Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή, ίση πληρωμή για ίση δουλειά, κατώτατο εισόδημα, μείωση εργασιμών ωρών χωρίς μείωση απολαβών, επέκταση κοινωνικών υπηρεσιών (υγεία, στέγη, παιδεία, κ.λ.π. Πάταξη της ανεργίας κ.ο.κ.). Πρέπει όμως ταυτόχρονα να προχωράει στην απαίτηση για κρατικοποίηση με εργατικό έλεγχο των βασικών τομέων της οικονομίας (εισαγωγικό εξαγωγικό εμπόριο, τράπεζες, ασφαλιστικές εταιρείες, περιουσίες τσιφλικάδων και εκκλησίας, μεταλλεία και άλλα μονοπώλια και μεγάλες εταιρείες) έτσι που να φεύγει από τον έλεγχο των Αβρααμίδων των Λόρδων και των Γαλαταριώτηδων και να

επιτρέπει ένα κεντρικό σχέδιο παραγωγής, στην υπηρέσια του κοινωνικού συνόλου.

Με ένα τέτοιο πρόγραμμα στα χέρια η εργατική τάξη θα μπορέσει να βαδίσει απεριόριστη και δυνατή ενάντια στις επιθέσεις των αστών. Η μέχρι σήμερα ιστορία του εργατικού κινήματος, οι μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις των εργατικών τάξεων σε όλο το κόσμο (Αγγλία, Γερμανία, Γαλλία, Α. Αμερική) δείχνουν ότι πραγματικά το παγκόσμιο εργατικό κίνημα ξέρει να πολεμά του ταξικού εχθρούς και προχωρεί προς τον ιστορικό ρόλο του, την ανατροπή του σάπιου καπιταλισμού και το κτίσιμο της σοσιαλιστικής κοινωνίας που θα καταργήσει μια για πάντα την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Αχιλλέας

ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΧΟΡΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Στες 6 του Ιούλη και ώρα 9 μ.μ. θα γίνει στο ROCK HILL στην Αγλαντζια ο ετήσιος επαρχιακός χορός της Σοσιαλιστικής Έκφρασης.

Καθορίσαμε σαν φετεινο στόχο τες £1.750 και η υπερκάλυψη του περσινου στόχου των £1000 μας βεβαιώνει πως θα πετύχουμε εύκολα το στόχο αν όλοι οι υποστηρικτες της εφημερίδας μας εργαστουν με τον ίδιο ζήλο όπως εργάστηκαν και για τους περσινους χορους.

Τα λεφτα που προέρχονται απο τέτοιες εκδηλώσεις μαζί με τες εισφορες των φίλων και υποστηρικτων της εφημερίδας μας είναι τα μοναδικα που στηρίζουν τη συνέχιση της δουλειας της Αριστερας Πτέρυγας.

Η επιτυχία του χορου θα βοηθήσει σημαντικά ώστε η φωνη της Έκφρασης και οι μαρξιστικες ιδέες να φτάσουν σε κάθε γωνια του εργατικού κινήματος.

Για προσφορα βοήθειας για το χορο και άλλες πληροφορίες, αποτείνεστε στο τηλ. 61553. Ζητείστε τη Συντονιστική Επιτροπη Χορου.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΜΕ ΜΕΖΕΔΕΣ - ΠΟΤΟ - ΜΟΥΣΙΚΗ: £4

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Και του χρόνου ισχυρότερο

Πολυ τους πεθυμήσαμε τον τελευταίο καιρο, το Πρόεδρο και τους πολιτικούς αρχηγούς μας. Κάναμε μαύρο μάτι που λένε να τους δούμε. Όμως άξιζε τον κόπο και με το παραπάνω. Μας έφεραν το πιο ισχυρό ψήφισμα απο τον ΟΗΕ.

Έτσι τώρα δεν χρειάζεται πια, ούτε η δυναμική παρουσία της Ελλάδος, ούτε η αύξηση του 3% για την ενίσχυση της Εθνικής Φρουρας αλλά απλως η ανύψωση του

ψηφίσματος για νύκτα στην πράσινη γραμμη και ο ουρανος θ' αστράψει με το «Έν τούτω Νίκα» όπως και τότε.

Τέλειωσαν λοιπον τα βάσανα ενος λαου που ταλαιπωρήθηκε πολυ, με το να περιμένει κάθε χρόνο και καλύτερο ψήφισμα. Μας κούρασαν πολυ, αλλά επιτέλους μας τόδωσαν.

Ακόμα και οι φίλοι μας οι Αμερικάνοι δεν πρόβαλαν βέτο παρ' όλο που το συνήθιζαν πολυ

τελευταίως, αποδεικνύοντας ότι πάνω απ' τα οικονομικά συμφέροντα του καπιταλισμου υπάρχει κι η καρδια. Μια καρδια όλο αγάπη για τους βασανισμένους λαους όλου του κόσμου.

Συμφιλιώθηκαν επιτέλους κι οι πολιτικοι αρχηγοι μας, που τόσα χρόνια ήθελαν να βγάλουν τα μάτια τους για ψύλλου πήδημα! Συμφιλιώθηκαν και οι ιδεολογίες τους φτιάχνοντας έτσι μια εύγευστη σούπα απο λίγο καπι-

ταλισμο, λίγο σοσιαλισμο, λίγο φιλελευθερισμο και για γαρνιτούρα λίγο εθνικισμο. Σερβίρεται το μερσημέρι, για καλο και για κακο να χωνεύεται μέχρι τα μεσάνυκτα που πάμε για ύπνο.

Όσο για τον Ντενκτας φαίνεται να παίζει τον εξοργισμένο με αυτην την κατάσταση αν και η πραγματική του διάθεση είναι χαμόγελο, αφού όλα αυτά του εξασφαλίζουν να συνεχίζει να βάζει τα

κιλα του πάνω στην ράχη των Τουρκοκυπρίων εργαζομένων, που τους έχει καταδικάσει σε χρόνια δίαιτα.

Όμως παρ' όλα αυτά εμεις το ψήφισμα το έχουμε στο χέρι. Το πολυ πολυ να μην γίνει το θαύμα που πιστεύουμε. Όμως τις ελπίδες μας δεν θα τις χάσουμε. Έτσι θα ευχόμαστε και του χρόνου με υγεία και με ψήφισμα πιο ισχυρο.

Γιώργος Κυπραίος

Σκληρύνεται η ταξική πάλη στο βορρα Η Τ/Κ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΕΝΙΑΙΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

«Κατα την γιορτή αυτή (Πρωτομαγιά) που χαρακτηρίζεται σαν ημέρα ενότητας - αγώνα και αλληλεγγύης μπαίνει το ερώτημα: κατορθώσαμε μέχρι σήμερα να πετύχουμε την ενότητα μας και την αλληλεγγύη; Όχι, Υπάρχουν πολλοί λόγοι. Ο πιο σημαντικός είναι ότι οι εργαζόμενοι στην Κύπρο έχουν διαφορετικές απόψεις σχετικά με τα συμφέροντα τους αναφορικά με το κυπριακό. Ενώ μερικοί απο μας υποστήριξαν την ανακήρυξη χωριστού κράτους άλλοι αντιτάχθηκαν προς την ανεξαρτησία. Έτσι στους εργαζόμενους παρουσιάστηκαν διαφορετικοί στόχοι. Οι εργαζόμενοι συγχίστηκαν. Οι διαφορετικοί πολιτικοί στόχοι που επιδίωξαν οι αριστερές δυνάμεις στην λύση του Κυπριακού προβλήματος επηρέασαν αρνητικά την ενότητα, τον αγώνα και την αλληλεγγύη των εργαζομένων. Ότι έγινε έγινε. Κηρύχτηκε η ανεξαρτησία μας και κατα συνέπεια έχει εξαλειφθεί η βασική μας διαφορά. Εφόσον εξαλειφθηκε η διαφορά η ΚΤΟΣ πιστεύει ότι έχει άρθει το μεγαλύτερο εμπόδιο στο να στηθεί ένα ΚΟΙΝΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ με βάση κοινές αρχές. Αυτό θα πρέπει να πραγματοποιηθεί στην προσεχή περίοδο».

Το πιο πάνω απόσπασμα είναι παρμένο από το πρωτομαγιάτικο μήνυμα της Τ/κης αριστερής συντεχνίας των δασκάλων ΚΤΟΣ.

Στο πιο πάνω συμπέρασμα για το κοινό μέτωπο των εργαζομένων η ΚΤΟΣ δεν φθάνει καθόλου τυχαία. Εδώ και 10 χρόνια η Τ/Κ εργατική τάξη βρίσκεται και «αναπτύσσεται» μέσα στο δικό της εθνικό καπιταλιστικό «κράτος». Από αυτό τον διαχωρισμό περίμενε μια ανάπτυξη του βιοτικού της επιπέδου και μια καλύτερη ζωή. Αυτό που κατάφεραν να δώσουν ο Ντεκτας και οι Τ/Κ αστοί ήταν να αντικαταστήσουν την εκμετάλλευση των Τ/Κ εργαζομένων από τους Ε/Κ αστούς, με την δική τους. Αυτό ακριβώς το γεγονός, δηλαδή ότι οι Τ/Κ αστοί δεν μπορούν να προσφέρουν στους Τ/Κ εργαζόμενους τίποτα άλλο εκτός από την εκμετάλλευση, όπως και οι Ε/Κ είναι που συνειδητοποιούν καθημερινά οι Τ/Κ εργαζόμενοι μέσα από την εμπειρία τους. Και είναι αυτό ακριβώς που κάμνει το πρωτομαγιάτικο μήνυμα των Τ/Κ δασκάλων σημαντικό. Γίνεται δηλαδή σε μια περίοδο όξυνσης της ταξικής πάλης και της πολιτικής κρίσης.

Μερικά δείγματα αυτής της όξυνσης δίνουμε πιο κάτω:

— Στις 4 και 5 Μαΐου έγινε απεργία στο λιμάνι του Βαρωσίου στην οποία πήραν μέρος 250 εργάτες ζητώντας αυξήσεις και κοινωνικά ωφελήματα. Στην συνέχεια γίνεται απεργία στην «ζώνη ελεύθερου εμπορίου» ενώ ακολουθούν απολύσεις Τ/Κ εργατών στο εργοστάσιο της Πέψι—Κόλα και αντικατάστασή τους από τούρκους που πληρώνονται χαμηλότε-

ρα.

— Η πιο σημαντική όμως είναι η απεργία που άρχισε στα συσκευαστήρια της CYPFRUVEX στην Μόρφου — Βαρώσι και του γραφειακού προσωπικού της εταιρείας στην Λευκωσία. Η απεργία άρχισε στα μέσα του Μάη. Κατά την διάρκεια της απεργίας αυτής ο Ντεκτας αναγκάστηκε να βγάλει την μάσκα και να αποδείξει ξεκάθαρα πως καταλαβαίνει την «υπεράσπιση των Τ/Κ», αφού έστειλε την αστυνομία ενάντια στους απεργούς σε μια προσπάθεια του να διαλύσει την απεργία.

Οι Τ/Κ αστοί όμως εκτός από την αστυνομία χρησιμοποιούν και άλλα μέσα για να μπορέσουν να φορτώσουν τα βάρη της οικονομικής και πολιτικής τους χρεωκοπίας στους εργαζόμενους. Στο πρωτομαγιάτικο μήνυμά του το κόμμα της Εθνικής Ενότητας του Ντεκτας καλεί τους Τ/Κ σε ενότητα διότι λέει με την «ενότητα» και την «εργασία» φθάσαμε σήμερα μέχρι εδώ. (εννοώντας τον γεωγραφικό διαχωρισμό).

Η Οικονομική όμως κρίση στον βορρα είναι τέτοια που ούτε οι εθνικιστικές δηλώσεις ούτε η αστυνομία μπορούν να σταματήσουν την κίνηση της εργατικής τάξης. Αυτό το έχει διαπιστώσει πολύ γρήγορα ο Ντεκτας. Σε δήλωσή του στις αρχές του Μάη στην Κων/πολη μιλά για «κίνδυνο» διάσπασης των Τ/Κ, εννοώντας την κριτική που του γίνεται από τα αριστερά κόμματα σαν διάσπαση. Η απάντηση που έδωσαν οι ηγέτες των Αριστερών Κομμάτων Οζγκιουρ και Μποζκιουρ στον Ντεκτας ήταν αρκετά χαρακτηριστική: «ότι έσπειρες θα θερίσεις!».

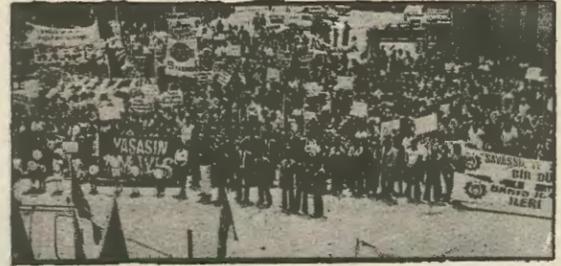
Ο Ντεκτας έκαμε τες

δηλώσεις του για «κίνδυνο» διάσπασης των Τ/Κ έχοντας υπόψη τες επικρίσεις που του γίνονται από τους ηγέτες των αριστερών κομμάτων. Συγκεκριμένα ο Οζγκιουρ κατηγορήσε τον Ντεκτας ότι δολοφόνησε τες συνομιλίες τον Μάρτη (του 84) όπως τες δηλοφόνησε και ο Κυπριανού τον Οκτώβρη (του 83). Αυτή η δήλωση φανερώνει για μια ακόμα φορά και πολύ πιο ξεκάθαρα από πριν το πόσο διαφορετικές είναι οι θέσεις των ηγετών της Τ/Κ αριστεράς όσον αφορά την λύση του Κυπριακού, από τες θέσεις του Ντεκτας.

Οι δηλώσεις αυτές του Οζγκιουρ δεν έγιναν αυτή την περίοδο τυχαία αλλά είναι αποτέλεσμα της όξυνσης της ταξικής πάλης στον βορρα. Είναι αποτέλεσμα αυτού που οι Τ/Κ εργάτες φωνάζουν καθημερινά με τες απεργίες τους: ότι δηλαδή δεν είναι διαθετημένοι να πληρώνουν για τες συγκρούσεις των Τ/Κ αστών με τους Ε/Κ αστούς. Αυτό το γεγονός όμως δυστυχώς οι ηγεσίες των Τ/Κων, αλλά και Ε/κων αριστερών κομμάτων δεν το καταλαβαίνουν. Έτσι βλέπουμε το ΑΚΕΛ να επικρίνει τον Κυπριανού για τους χειρισμούς του στο κυπριακό την ίδια στιγμή που τον στηρίζει στην εξουσία και τον Οζγκιουρ να κατηγορεί τον Ντεκτας χωρίς να προσφέρει καμία διαφορετική διέξοδο αφού «δέχεται» την διέξοδο που δίδει ο Ντεκτας. Με τον τρόπο αυτό τα συμφέροντα των εργατών ουσιαστικά υποτάσσονται στα συμφέροντα των αστών.

Οι εργαζόμενοι όμως έχουν διαφορετικά συμφέροντα από τους αστούς όσον αφορά την λύση του Κυπριακού. Αυτό δεν ισχύει μόνο για τον βορρα, ισχύει και για τον νότο. Οι εργαζόμενοι είτε Ε/Κ είναι είτε Τ/Κ νιώθουν καθημερινά την εκμετάλλευση των καπιταλιστών να τους πνίγει. Οι εργαζόμενοι Ε/Κ και Τ/Κ δεν έχουν κανένα συμφέρον να σκοτώνονται μεταξύ τους για το πο θάνα τ' αφεντικό τους. Αντίθετα το συμφέρον είναι κοινό. Το συμφέρον τους είναι να ενώσουν τες δυνάμεις τους ενάντια σε κάθε λογής αφεντικά.

Με την αυξανόμενη οικονομική κρίση οι εργαζόμενοι βλέπουν το γεγονός αυτό ολοένα και πιο ξεκάθαρα. Και αν σήμερα οι ηγεσίες τους δέχονται να υποτάξουν τα συμφέροντα των εργατών στα συμφέροντα των καπιταλιστών αύριο, με την ανάπτυξη του του εργατικού κινήματος που θάρθει αναγκαστικά σαν αποτέλεσμα της οικονομικής κρίσης, θα τες

Πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση

σπρώχνει όλο και περισσότερο για να διεκδικήσουν τα συμφέροντά τους. 10 χρόνια ύστερα από την «απελευθέρωση» τους οι Τ/Κ εργάτες βάζουν τες βάσεις για το κοινό μέτωπο των Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων. Ένα μέτωπο

που δίνει την δυνατότητα στους εργάτες αφού διώξουν τους καπιταλιστές από την εξουσία να προχωρήσουν σε μια Κύπρο Λεύτερη και Σοσιαλιστική.

Πανίκος Σ.

σοσιαλιστική

εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:

Εσωτερικό: £2.500

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.500

Ευρώπη: £4.000

Αμερική: £4.500